

the book is owned by narink@hotmail.com (member #100);
typed to Word Document by narink@hotmail.com;
converted to PDF format by Webmaster

This PDF file is intended for educational purpose and private use only. Our goal is to promote SamGler to all walks of life and to memorize Por Intarapalit, one of the greatest writers in Thai fiction history.

Webmaster (31/03/98)

apinunw@iname.com

SamGler Reading Society

<http://members.tripod.com/~threers>

ยอดมนุษย์อวกาศ

ป. อินทรปาลิต

"ถ้าท่านผู้อ่านรู้สึกว่ายานอวกาศสามเกลอตอนนี้อยู่ไกลอย่างร้ายกาจ ก็ขอได้โปรดพลิกดูหน้าปกหนังสือเล่มนี้เสียก่อนที่จะตำหนิผู้เขียน"

อีกครั้งหนึ่งที่ศาสตราจารย์ พล.ท.ดิเรก ณรงค์ฤทธิ หัวหน้าคณะผู้เชี่ยวชาญการอวกาศและวิทยาศาสตร์ของกองทัพไทยได้เป็นบุคคลสำคัญในข่าวใหญ่ประจำเดือนมีนาคมนี้ ซึ่งวิทยุและหนังสือพิมพ์เกือบทั่วโลกได้เสนอข่าวอย่างครึกโครมโดยมีข้อความคล้ายคลึงกัน

.....ศาสตราจารย์ดิเรก นักวิทยาศาสตร์ไทยและจอมนักวิทยาศาสตร์ผู้ยิ่งใหญ่ของโลกกับศาสตราจารย์ดำรง นักวิทยาศาสตร์คนสำคัญ ลูกชายของเขาพร้อมด้วยคณะอีก 9 คน จะเดินทางโดยยานอวกาศหรือจานผีอันเป็นยานพาหนะที่วิเศษสุดโคจรรอบโลก และส่งมนุษย์อวกาศหลายคนในคณะออกจากจานผีแสดงกายกรรมหรือกีฬาต่างๆ ในอวกาศ ยิ่งกว่านั้นนายพลดิเรกจะทำการถ่ายโทรทัศน์ลงมายังพื้นพิภพ เพื่อให้ชาวโลกทั่วพิภพได้เห็นการแสดงของมนุษย์อวกาศในคณะของเขาอย่างใกล้ชิด โดยเฉพาะผู้ที่อยู่ในประเทศไทยและใช้เครื่องรับโทรทัศน์ตามแบบของเรา ซึ่งยังไม่ได้เปลี่ยนแปลงเหมือนโทรทัศน์สากลก็จะรับภาพได้ชัดเจนจากช่อง 1

หนังสือพิมพ์รายสัปดาห์และรายวันได้ลงข่าวเกรียวกราว ขนาดพาดหัวตัวเกือบเท่าหม้อแกง กำหนดวันเวลาที่ศาสตราจารย์ดิเรกกับคณะจะนำยานอวกาศของเขาขึ้นจากสนามบินดอนเมือง ในวันศุกร์ที่ 11 มีนาคมนี้ เวลา 10.00 น. ตรง และการแสดงกายกรรมและกีฬาอวกาศ จะเริ่มต้นในเวลา 13.00 เป็นต้นไป หลังจากยานพาหนะของนายพลดิเรกได้บินโคจรรอบโลกแล้ว ในระยะสูงจากพื้นพิภพ 300 ไมล์ ถึง 350 ไมล์

บทความในหน้าหนังสือพิมพ์ต่างประเทศอันเป็นหนังสือพิมพ์ที่ยิ่งใหญ่ ไม่ใช่หนังสือพิมพ์กิลโหรือหนังสือพิมพ์แบบซังกะตายออก ได้เขียนสดุดียกย่องความรู้ความสามารถอันยอดเยี่ยมของจอมนักวิทยาศาสตร์ผู้นี้และสรุปความว่า การพยายามบุกเบิกอวกาศของประเทศมหาอำนาจทั้งหลายนั้นเป็นการตามหลังศาสตราจารย์ดิเรกอย่างที่ไม่มีโอกาสที่จะตามทัน เพราะท่านนายพลดิเรกเป็นนักประดิษฐ์และนักวิทยาศาสตร์คนเดียว ที่คิดยานอวกาศแบบจานผี สามารถเดินทางไปยังดวงจันทร์หรือดาวนพเคราะห์ดวงใดดวงหนึ่งได้อย่างสบาย แม้กระทั่งดาวฤกษ์ เป็นต้นว่า ดาวรวง ดาวลูกไก่หรือดาวโถอะไรเหล่านี้ โดยใช้เครื่องยนต์ระบบแม่เหล็กไฟฟ้าและพลังงานจากแสงอาทิตย์ไม่ได้ใช้เชื้อเพลิง สามารถจะอยู่ในอวกาศได้นานนับปี ถ้าหากว่ามีอาหารเพียงพอ ส่วนน้ำกินน้ำใช้ก็มีเครื่องมือพิเศษหาได้ในอวกาศนั่นเอง ยานอวกาศของนายพลดิเรกเมื่อบินอยู่ในอวกาศจะบินได้เร็วถึงชั่วโมงละ 3,000 ไมล์ แต่เมื่อเข้าสู่อวกาศความเร็วจะเพิ่มขึ้นถึง 50,000 ไมล์ และเมื่อพ้นจากความดึงดูดของโลกจะบินได้เร็วถึงชั่วโมงละ 100,000 ไมล์ หมายความว่า จะเดินทางไปถึงดวงจันทร์ภายในเวลาเพียง 2 ชั่วโมงเศษ

หนังสือพิมพ์ที่มีอิทธิพลฉบับหนึ่งในสหรัฐอเมริกาได้ ขอร้องให้รัฐบาลเลิกส่งงานสร้างจรวดอวกาศเสีย เพราะเป็นการสิ้นเปลืองเงินของชาติโดยเปล่าประโยชน์ ควรส่งนักวิทยาศาสตร์ชั้นดีมาเรียนการสร้างยานอวกาศจากนายพลดิเรกยอดนักวิทยาศาสตร์ของประเทศไทยดีกว่า ทั้งนี้ก็เพราะยานอวกาศของศาสตราจารย์ดิเรก

ไปได้สวย..... ไปได้เร็วกว่า.... สะดวกกว่า.... ประหยัดกว่า ดีกว่าเอาเสีย 10 ตัว ยัดเข้าไปในถังน้ำมัน นอกจากนี้ยังมีชีวิตชีวาด้วย

ศาสตราจารย์นายพลดิเรก ได้ส่งจดหมายเชิญผู้แทนหนังสือพิมพ์ทุกฉบับ ผู้แทนสถานีโทรทัศน์ และวิทยุกระจายเสียงทุกแห่งให้ไปประชุมพร้อมกันที่บ้าน "พัชรภรณ์" ในวันเสาร์ที่ 5 มีนาคม เวลา 15.00 น. เพื่อเขาจะได้ให้รายละเอียดในการเดินทางขึ้นสู่อวกาศเข้าสู่วงโคจร และส่งมนุษย์อวกาศในคณะของเขาแสดงกายกรรมและกีฬาในอวกาศ ส่งโทรทัศน์ให้ประชาชนทั่วโลกให้ชมกันอย่างใกล้ชิด นอกจากนี้ยังจะได้ยินเสียงของมนุษย์อวกาศพูดคุยกันด้วย

บายวันนั้นเอง

นับตั้งแต่ 14.30 น. ล่วงแล้วบรรดาเหยี่ยวข่าว อีแร้ง ตากล้อง หูกกล้อง จมูกกล้อง ทั้งหญิงชายในวัยต่างๆ กันก็ทยอยกันมาที่บ้าน "พัชรภรณ์" ที่ฐานะดีหน่อยก็มารถเก๋งส่วนตัว บางคนก็มารถจี๊ปของโรงพิมพ์ บ้างก็มารถประจำทาง บางคนเบิกค่าพาหนะไม่ได้ ก็ย่ำต๊อกมาด้วยธาตุแท้แห่งความทรหดอดทนของนักหนังสือพิมพ์ชั้นดีทั้งหลายที่ทำงาน เพื่อเป็นปากเสียงของประชาชน

นายพลดิเรกกับสีนางและคุณหญิงวาดได้ให้การต้อนรับผู้สื่อข่าวมวลชนเหล่านี้เป็นอย่างดีที่สุดด้วยอัธยาศัยไมตรีจิต แต่ พล นิกร กิมหงวน เจ้าคุณปัจจนิกฯ และลูกชายของสี่สหายกับเจ้าแห้ว กำลังแต่งเครื่องมนุษย์อวกาศอยู่ในห้องรับประทานอาหาร จึงไม่อาจจะออกมาต้อนรับได้ นักข่าวและช่างภาพเหล่านี้ประมาณ 50 คนต่างนั่งเรียงรายอยู่บนเก้าอี้โครมเหล็กเบาะนุ่มภายในห้องโถงซึ่งจัดวางไว้เป็นแถวและเป็นระเบียบเรียบร้อย เพื่อให้เกียรติผู้สื่อข่าวมวลชน นันทา นवलลอ ประภา และ ประไพ ได้เสิร์ฟเครื่องดื่มและบุหรี่ยัดด้วยตนเอง ชาวคณะหนังสือพิมพ์เหล่านี้ส่วนมาก รู้จักคุ้นเคยกับคณะพรรคสี่สหายมาแต่ก่อนแล้ว ผู้แทนหนังสือพิมพ์จีน หนังสือพิมพ์แขก และหนังสือพิมพ์ฝรั่งนั่งรวมกันอยู่ทางหนึ่ง พร้อมด้วยช่างภาพของเขาซึ่งแต่ละคนเชี่ยวชาญชำนาญในการถ่าย ถ่ายเร็วถ่ายช้า เปิดหน้ากล้องแคบหรือกว้าง ถ่ายได้ทั้งนั้น ถ่ายเองล้างเองเสร็จ อัศจรรย์ภาพได้แก่ และไม่เคยเอะอะอะไรเลย

ก่อนเวลา 10.00 น. เล็กน้อย ผู้สื่อข่าวมวลชนทั้งหลายก็มาทันพร้อม เมื่อพบหน้ากันเข้าก็มีการพูดคุยหยอกเย้ากัน บางทีก็ทวงเงินกัน นักข่าวหนังสือพิมพ์ "อินดู เดลินิวส์" ค่อนข้างจะเสียงดังกล่าวเพื่อน เห็นหน้าเหยี่ยวข่าวหนังสือพิมพ์ฉบับหนึ่ง ก็เอะอะเอ็ดตะโรทันที

"เฮ้-ฮีนี่เจอแกดีแล้ว 300 บาทไปทำอะไร 330 บาทไม่มานะ เลยมาร 10 วันแล้วนายจ๋า"

เจ้าหนุ่มร่างผอมกะหร่องซึ่งเป็นทั้งเหยี่ยวข่าวและตากล้อง รีบตรงเข้ามานั่งข้างพี่บั้งหมวดเศรษฐาร่วมแล้วโบกมือห้าม

"ที่นี่ไม่ใช่สมาคมนักข่าวนะโว้ย อ้ายบั้ง ดันแหกปากออกมาได้"

"แหกปากทำอะไร ฮีนี่คนแขกเสียงมันดังเองคะรับ โงนทำไมไม่ใช้"

"พຽงนี้ตอนเย็นไปพบกันที่สมาคมนักข่าวกันจะจ่ายให้ ออย่าหน้าเลือดไปหน่อยเลยอะ"

"หน้าลวดทำอะไร โงนของจันนี่" นักข่าวหนังสือพิมพ์แขกส่งเสียงดังขึ้นอีก

ผู้แทนหนังสือพิมพ์ฝรั่งซึ่งเป็นชาวอเมริกันยกมือขวาตบปาผู้แทนหนังสือพิมพ์แขกเบาๆ แล้วกล่าวว่า

"เบาๆ โทษนะ พวกเรานั่งชูพิมพ์ด้วยกันอย่างทะเลาะกัน เข้าใจ"

พี่บั้งหันมาทำตาเขิวแล้วพูดเร็วปรือ

"ไม่ใช่เรื่องของมึงนำฝรั่ง ประเดี่ยจันจิ้มพริกกะเกลือกินเลย เรื่องของแขกกับคนไทยทางหนึ่งกัน

ฝรั่งไม่เกี่ยว"

ผู้แทนหนังสือพิมพ์ "ตัวเสียมมันปอ" หัวเราะคึก เขามองดูหนังสือพิมพ์ "ไทยแลนด์" แล้วพูดพลางหัวเราะพลาง

"ไม่ใช่เรื่องของเราอย่างปายอยู่กับเขาน้อ เนื้อม่ายล่ายกิง หนั่งม่ายล่ายรอง นั้งเอาภิหลูกแขวงคอ ฮีอิ"

เสียงจ๊อกแจ๊กจ๊อแตกของพวกสื่อมวลชนสงบเงียบทันที เมื่อศาสตราจารย์ดิเรกพาตัวออกมาจากห้องรับประทานอาหาร นายพลดิเรกแต่งกายแบบสุภาพชน ผูกเน็คไทเงื่อนกะลาสีเรียบร้อย ปากคาบกลัองยาเส้น เขาก็มศึระโคงค่านับบรรดานักข่าวและช่างภาพทั้งหลาย

"ขอโทษนะครับ ที่ผมทิ้งพวกคุณไว้เกือบ 10 นาที เพราะจำเป็นต้องเข้าไปดูมนุษย์อวกาศของผมที่จะออกมาแสดงตัว อ้า...ก่อนอื่น ผมขอขอบคุณบรรดานักข่าวและช่างภาพทั้งหลายอย่างยิ่ง ที่ได้กรุณาให้เกียรติมาประชุมพร้อมกัน ณ ที่นี้เพื่อฟังคำบรรยายสรุปจากผมเกี่ยวกับเรื่องยานอวกาศและการแสดงกายกรรมและกีฬาในอวกาศของเราตลอดจนการส่งโทรทัศน์ด้วย

นายสุริยันจันทรา นักข่าวหนังสือพิมพ์เขกร่องอะอะเอ็ดตะโร ทำให้สิ่งงซึ่งยื่นรวมกลุ่มกันอยู่ข้างประตูห้องสมุดหัวเราะคิกคักไปตามกัน

"ให้-อีนัจดไม่ทันคะรับ พุดซ้ำๆ หน้อยคะรับ"

นายพลดิเรกกลืนน้ำลายเอือก

"กรุณาจดชื่อทแฮนด์ซีครับ คุณสุริยัน"

"โอ-ผมจดชื่อทแฮนด์แล้วคะรับ แต่ภาษาแขกตัวมันหนักงอ และบางตัวก็ยาวมากครับ เป็นชื่อทแฮนด์แล้วก็ยังเขียนช้อยู่แน่นอน"

ผู้แทนหนังสือพิมพ์จีนพูดเสริมขึ้น

"สู้้อ้วยมาย่าย อ้วไม่ต้องจกให้เสียเวลา อ้วใช้จำเอาไว้ย เอาไปเขียนฝึกบั้งถูกบั้งมายเป็นไร"

นายพลดิเรกถอยไปยืนที่ผนังห้องแล้วชี้ให้ดูภาพถ่ายยานอวกาศขนาด 24 นิ้ว ซึ่งบรรจุอยู่ในกรอบไม้สีทอง

"ทุกท่านโปรดชมภาพถ่ายยานฟ้าหรือจานผีของผมตามรูปถ่ายรูปนี้ครับ นี่แหละครับคือยานอวกาศที่จะพาผมกับคณะของผมรวมทั้งหมด 10 คน ขึ้นสู่วงโคจรของโลก ผมเสียใจที่ผมไม่ได้เชิญพวกคุณไปชมยานอวกาศที่ตอนเมือง เพราะยานอวกาศอยู่ในโรงเก็บที่เป็นเขตหวงห้ามอย่างเด็ดขาด มีเจ้าหน้าที่สารวัตรทหารอากาศรักษาการตลอด 24 ชั่วโมง แต่ในวันที่พวกเราเดินทางออกนอกโลก ท่านผู้บัญชาการทหารอากาศจะกรุณาผ่อนผันให้นักข่าวและช่างภาพ ตลอดจนญาติมิตรของเราไปส่งเราได้ กำหนดวันเวลาของเราที่ผมเคยให้ชาวไปแล้วจะไม่มีวันเปลี่ยนแปลง ถึงแม้ว่าจะมีพายุ ฝนจะตก ฟ้าจะร้อง อากาศวิปริต ยานอวกาศของผมก็สามารถบินได้เสมอ เมื่อเราขึ้นไปสูงจากโลกประมาณ 300 ไมล์ ผมจะนำยานฟ้าของผมบินโคจรรอบโลกหนึ่งรอบ แล้วเราจะหยุดลอยลำนิ่งเฉยอยู่ในอวกาศ ตั้งใจจะอยู่เหนือประเทศไทยนี้แหละครับ ต่อจากนั้นเราจะส่งมนุษย์อวกาศของเราออกไปนอกยานฟ้า แสดงกายกรรมหกคะเมนตีลังกา และแสดงกีฬาอีกหลายชนิดเท่าที่เราจะทำได้

กล้องโทรทัศน์ของเราก็จะถ่ายภาพส่งลงมายังพื้นโลก นับตั้งแต่เวลา 13.00 น. ของวันศุกร์ที่ 11 มีนาคม กรุณาช่วยประกาศให้พี่น้องคนไทย และชาวต่างประเทศที่อยู่ในเมืองไทยให้ทราบด้วยนะครับว่า ถ้าใครอยากชมการแสดงในอวกาศของคณะเราให้เปิดรับช่อง 1 ในตอน 13.00 น. วันนั้นรับรองว่าจะรับภาพและฟังเสียงได้ถนัดชัดเจนเหมือนกับรับฟังช่อง 4 หรือช่อง 7 ในกรุงเทพฯ เพราะกล้องโทรทัศน์ของเราและเครื่องมือต่างๆ สำหรับส่งภาพ เราได้สร้างขึ้นเป็นพิเศษ

เมื่อผู้แทนหนังสือพิมพ์จีนยกมือขวาขึ้น นายพลดิเรกก็กล่าวถาม

"ว่าไงครับคุณเลี้ยงฮุ้น"

นายเลี้ยงฮุ้นกล่าวอายๆ

"กายยิกรรมทางหาวมีระบำไป๋ล้วยโหมครับท่านศาภสะลาจาง"

นายพลดิเรกกลืนน้ำลายเอือก

"ไม่ครับ ระบำไป๋หรือฟลอริโอโซร์พิเศษไม่ได้อยู่ในโครงการของเรา คณะของเราผู้ชายล้วนๆ ครับ เรานำยานอวกาศขึ้นสู่อวกาศครั้งนี้ เราได้รับความสนับสนุนจากกระทรวงกลาโหมออกค่าใช้จ่ายให้ ทั้งนี้ก็เพื่อชื่อเสียงของประเทศชาติเรานั่นเอง"

ทันใดนั้นเอง พวกมนุษย์อวกาศรวม 9 คนก็พากันเดินรวมกลุ่มออกมาจากห้องรับประทานอาหาร พลนิกร กิมหงวน เจ้าคุณปัจจนิก พนัส นพ สมนึก ดำรง และเจ้าแห้ว ต่างอยู่ในชุดอวกาศแต่ไม่ได้สวมครอบหน้าและหมวก นายพลดิเรกเห็นเข้าก็สะดุ้งโหยง

"ออกมาทำไมยังไม่ได้เรียก"

"ก็แกมัวโอะเฮ้เสียเวลาไม่เข้าเรื่อง"

เสียงหงวนพูดเสียงดัง "ยียาดล่ำช้ำอย่างนี้ถ้าเป็นหนึ่งคนดูก็นั่งหลับหมด ถ้าเป็นหนังสืออ่านเล่นเขาอ่านแล้วเขาก็วาง ให้มันรวดเร็วเหมือนเรื่อง เจมส์ บอนด์ หน่อยซิ"

ศาสตราจารย์ดิเรกจุกปากจึกจึก

"ยังงั้นก็แล้วแต่พวกแกเถอะ แกบรรยายให้พวกสื่อมวลชนเขาฟังซิ"

นิกรเดินออกไปยืนเด่นกลางห้องโถงแล้วร้องออกคำสั่งแบบทหาร

"หน้ากระดานแถวเดียวมาทางข้าพเจ้า"

สามเกลอกับเจ้าคุณปัจจนิกฯ และนายทหารหนุ่มทั้งสี่คน กับเจ้าแห้วต่างวิ่งมาเข้าแถวหน้ากระดานเรียงเดียวที่เบื้องหน้านิกร

"แถว.....ตรง ฟังข้าพเจ้า ชุดนี้เราจะแสดงเป็นฉนวนทอดแหให้ผู้แทนหนังสือพิมพ์ได้ชมการแสดงของพวกเรา คณะวานรอยู่ไม่สุข"

เจ้าคุณปัจจนิกฯ ทำคอร่น

"นี่มนุษย์อวกาศโวยไม่ใช่ลิง"

นิกรหัวเราะท่ามกลางเสียงหัวเราะอย่างครื้นเครง แล้วนิกรก็ก้มศีรษะกระทำความเคารพพวกนักข่าวและช่างภาพทั้งหลาย

"พวกผมทั้งหมดนี้แหละครับที่จะขึ้นจานผิ้ออกไปนอกโลกเพื่อแสดงกายกรรมและกีฬาต่างๆ ให้ชาวโลกได้ชมความสามารถของเราทางโทรทัศน์"

เสียงตบมือดังขึ้นลั่นห้องโถงของบ้าน "พัชราภรณ์" ช่างภาพและช่างถ่ายภาพยนตร์หลายคนต่างลุกขึ้นถ่ายภาพเหล่านมนุษย์อวกาศไว้ นิกรยืนเด่นอยู่นอกแถว ตอนนี้เองเสียงหงวนได้เดินออกมานอกแถว เอาเชือกเล็กๆเส้นหนึ่งผูกเข็มขัดทางด้านหลังกางเกงของนิกรไว้ แล้วบ้วนน้ำขมไม่ถือขนาดเล็กลงมาจากนายพลดิเรก ซึ่งศาสตราจารย์ดิเรกถือติดมือไว้ เพื่อชี้ภาพยานอวกาศของเขาและเส้นทางโคจรรอบโลกจากแผนที่โลกแผ่นใหญ่ ซึ่งอยู่บนผนังตึกใกล้ๆ กับภาพยานอวกาศ เมื่อศาสตราจารย์ดิเรกเดินเข้ามาส่งไม้ห้วยขนาดจิวให้เสียงหงวน อาเสี่ยก็ยกไม้หวดถักนิกรค่อนข้างแรงแล้วกระตุกเชือก

นิกรสะดุ้งเฮือก หันมาแยกเขี้ยว ยิงฟัน มองดูอาเสี่ยแล้วร้องเหมือนลิง

"เจี้ยก คร้อก"

อาเสี่ยเงี้ยวหัวขึ้นสุดแขน

"สู้ระอะอ้ายจุ่น เลี้ยงมาแต่เล็กแต่น้อยสู้พ่อระอะ อ้ายเนรคุณ" แล้วเขาก็ยกห้วยหวดถักนิกรดั่งป้าบ "เร็ว-แสดงให้ท่านดูหน่อย เอาชุดพม่าก็แล้วกัน ซ้อมไว้เล่นละครลิงในอวกาศ"

นิกรยกมือลูบคลำกัน แล้วขมวดคิ้วหน้าท่อมกลางเสียงหัวเราะอย่างครื้นเครงของใครต่อใคร

"เจ็บนะอ้ายหงวน"

"ก็เจ็บนะซี ถ้าแกไม่รำเหมือนอย่างลิงพ่อตีชี้แตกเลยพับผ่า" พุดจบเสียงหงวนก็ร้องเพลงละครลิงเสียงลั่นห้องโถง

นิกรท่าขาแยงแยงรำบ้อ และท่าปากจู้ เดินเตาะเตาะเหมือนอย่างลิง ทำให้สีนางและพวกมนุษย์อวกาศหัวเราะงอหายไปตามกัน

"ทุงเลหย่าเล ทีนี้จะเห่พม่าใหม่ เเห่ไปเมืองไทยได้เป็นผู้ใหญ่ตึกลองยาว เสียงกลองซ้องโหม่ง ดังเท่งโหม่งๆ เกรียวกราว ผู้ใหญ่จุ่นหน้าขาวหัดตึกลองยาวมาหลายเวลา"

นิกรหยุดท่าท่าอ้ายจ้อ แล้วหันมามองดูหน้าเสียงหงวน

"พอแล้วโวย ท่าปากจู้แบบลิง เมื่อยปากเหลือเกิน"

เจ้าคุณปัจจนิกฯ หัวเราะลั่น มองดูนิกรอย่างขบขันแล้วกล่าวว่า

"หน้าตาแกเหมือนลิงไม่มีผิด"

"อ้าว" นิกอรูทานแล้วหันไปทางลูกชายของเขา "แกดูซิหน้าพ่อเหมือนลิงอย่างที่คนตาแวงหรือเปล่า"

"ผมเป็นเด็กดีชอบคล้อยตามผู้ใหญ่ ครับพ่อ"

นิกเริ่มปากแน่น

"ดีแล้ว แกกับฉันเกิดเป็นพ่อลูกกันชาตินี้ชาติเดียว ถ้าหากว่าเราจะต้องเกิดเป็นพ่อลูกกันอีก ขอให้ฉันเป็นลูกแกบ้างในชาติหน้า ฉันจะถลุงเงินแกให้สนุกทีเดียว"

"หรือครับ" นพพุดยิ้มๆ "ถ้ายังงั้นชาตินี้ ผมจะได้ถลุงพ่อเสียก่อน"

นายพลดิเรกเดินเข้ามายืนหน้าแถวมนุษย์อวกาศแล้วกล่าวกับพลว่า

"แกจะพูดอะไรกับผู้สื่อข่าวมวลชนบ้างก็เอาซีพล"

พลสั้นศีรษะ

"กันไม่มีอะไรจะพูดหรอก ขอให้แกซึ่งเป็นหัวหน้าของพวกเรา ให้สัมภาษณ์พวกนักข่าวดีกว่า"

"อไร" แล้วศาสตราจารย์ดิเรกก็หันไปทางพวกหนังสือพิมพ์และช่างภาพ "ใครมีอะไรจะซักถามหรือสัมภาษณ์ผมก็เชิญครับ ผมขอถือโอกาสนี้เชิญทุกๆ ท่านรับประทานน้ำชาได้ ขอให้ถือว่าเป็นกันเองนะครับ"

นายสุริยันจันทร์ผู้แทนหนังสือพิมพ์แขกกล่าวถามทันที

"ยานอวกาศของท่านศาสตราจารย์นี่เรียกว่าจันพีหรือชามพีครับ"

"จันพีไม่ใช่ชาม คุณดูรูปที่ฝาห้องนั่นแล้วคุณก็จะแลเห็นว่า รูปลักษณะตอนล่างของมันเหมือนจันพีหนึ่ง ตอนบนเป็นฝาครอบครึ่งวงกลม ยานอวกาศแบบนี้เรียกกันว่าจันพี"

"แล้วชามพีเป็นยังไงครับ"

"ชามพีอยู่ในครัวครับ อาจจะมีบินได้เมื่อผิวเมื่อยทะเลาะกัน บางบ้านเราจะเห็นชามพีจันพีปลิวว่อน บางทีก็มีครกพี เขียงพี ปังตอพี หรือไม้ตีพริกพีถูกขว้างโครมครามเรียกว่าสงครามเครื่องครัว ถ้าเป็นสงครามย่อยชามพีอาจจะปลิวว่อนเพียงใบเดียว หรือสองใบ ถ้าเป็นศึกใหญ่ถึงกับปังตอพีบินได้ ก็มีหวังไปนอนโรงพยาบาลหรือร้อนถึงตำรวจมาที่บ้านเชิญคู่วิวาไปโรงพัก"

นายพลดิเรกถอยไปยืนข้างแผนที่คือลูกโลกขนาดใหญ่ แล้วเขาก็อธิบายให้พวกสื่อมวลชนได้ทราบว่ามีเมื่อยานอวกาศของเขาขึ้นไปสูงจากพื้นโลกประมาณ 300 ไมล์แล้ว เขาจะบังคับมันให้บินรอบโลกโดยผ่าน พม่า อินเดีย อาฟริกา ยุโรป แล้วข้ามไปทวีปอเมริกาทั้งเหนือและใต้ ข้ามมหาสมุทรแปซิฟิกมาจีน ญี่ปุ่น ฟิลิปปินส์ และไทย เมื่อถึงเวลา 13.00 น. ของวันนั้น คือวันศุกร์ที่ 11 มีนาคม ยานอวกาศจะลอยอยู่เหนือประเทศไทย ในระยะสูงประมาณ 300 ถึง 350 ไมล์ แล้วเริ่มถ่ายทอดสดในการแสดงกายกรรมและกีฬาในอวกาศ มีกล้องถ่ายรวม 2 กล้อง กล้องหนึ่งอยู่ในยานอวกาศ อีกกล้องหนึ่งออกไปถ่ายนอกยานอวกาศเพื่อจะได้เห็นยานอวกาศหรือจันพีขณะที่ลอยนิ่งเฉยอยู่ในท่ามกลางความมืดทึบมืดมน ท่ามกลางความเว้งว้างที่ไม่มีกำหนดกว้างยาว คือไม่มีขอบเขตหรือไม่มีที่สิ้นสุดนั่นเอง ถึงแม้ว่าจะเดินทางไปสักพันปีแสงก็ไม่ทั่วอวกาศ เพราะระบบสุริยะจักรวาลนั้นไม่ได้มีแต่ดวงอาทิตย์ดวงนี้ ดวงอาทิตย์ยังมีอีกหลายพัน หลายหมื่นดวง แต่ละดวงก็มีดวงดาวเป็นบริวาร แต่ดวงอาทิตย์เหล่านั้นมนุษย์ไปไม่ถึง

คำอธิบายของศาสตราจารย์ดิเรกทำให้พวกนักข่าวสนใจมาก ต่างพากันซักถามเกี่ยวกับเรื่องจันพีและยานอวกาศซึ่งนายพลดิเรกก็ได้อธิบายให้ฟัง จนกระทั่งสาวใช้และคนใช้ของบ้าน "พัชรภรณ์" หลายคนยกถาดใส่เครื่องดื่มน้ำชาเวลาบ่ายเข้ามาเสิร์ฟให้ผู้สื่อข่าวมวลชนคนละถาด มีกาแฟร้อนหนึ่งแก้ว แชนวิช เค้ก และผลไม้คือถั่งคนละพวง การต้อนรับด้วยอัธยาศัยไมตรีจิตเช่นนี้ทำให้พวกนักข่าวและช่างภาพทุกคนซาบซึ้งใจมาก บรรดาคนอวกาศต่างกลับเข้าไปให้ห้องรับประทานอาหาร พลัดเปลี่ยนเครื่องแต่งตัวชุดอวกาศออกแล้วแต่งกายแบบสุภาพชน ออกมาต้อนรับพวกสื่อมวลชนอย่างเป็นทางการ

ทางราชการทหารยื่นมือเข้ามาช่วยเหลือ ออกเงินค่าใช้จ่ายให้นายพลดิเรกในงบประมาณ 5 ล้านบาท ตามมติของคณะรัฐมนตรีก็เพราะเห็นว่า

คณะผู้เชี่ยวชาญการอาวุธและวิทยาศาสตร์ของกองทัพไทยเป็นผู้ที่มีความรู้ความสามารถอย่างยอดเยี่ยมสมควรที่จะสนับสนุนให้ความอุปการะเพื่อสร้างชื่อเสียงให้ตนเองและประเทศชาติที่รักของเราในด้านอวกาศและ

ยานอวกาศ ซึ่งนักวิทยาศาสตร์ทั่วโลกต่างยอมรับนับถือว่าศาสตราจารย์ดิเรกและศาสตราจารย์ดำรงสองพ่อลูก
คู่นี้เป็นนักวิทยาศาสตร์และนักประดิษฐ์ชั้นยอดจริงๆ

รัฐบาลได้แถลงข่าวแจ้งให้ประชาชนทราบถึงกำหนดวันเวลาที่ยานอวกาศของนายพลดิเรกจะบินขึ้นสู่อวกาศ
วงโคจรในระยะสูงกว่าดาวเทียมหรือยานอวกาศทั้งหลาย คือสูงถึง 300 ไมล์ และเมื่อบินรอบพิภพหนึ่งรอบ
เพื่อส่งข่าวให้ทั่วโลกทราบจากวิทยุประจำยานอวกาศแล้ว ยานอวกาศก็จะหยุดลอยลำในอวกาศเหนือประเทศไทย
ในจังหวัดพระนครหรือจังหวัดที่ใกล้เคียง ต่อจากนั้นคณะมนุษยอวกาศในความควบคุมของนายพลดิเรกก็จะ
แสดงกายกรรมและเล่นกีฬาในอวกาศ ซึ่งทางยานอวกาศหรือจานผีจะถ่ายโทรทัศน์ส่งภาพลงมาทั่วพื้นพิภพ
และประชาชนคนไทยที่มีเครื่องรับโทรทัศน์ จะเปิดรับดูและฟังได้จากช่อง 1

เพื่อให้เกียรติแก่คณะผู้เชี่ยวชาญการอวกาศและวิทยาศาสตร์ของกองทัพไทย ซึ่งทุกคนจะต้องเสี่ยงภัย
เสี่ยงชีวิต คณะรัฐมนตรีต่างลงมติให้หยุดราชการหนึ่งวันคือวันศุกร์ที่ 11 มีนาคม และขอความร่วมมือจาก
ธนาคารบริษัทห้างร้านต่างๆ ให้หยุดงานด้วย ทั้งนี้ก็เพื่อให้ประชาชนได้มีโอกาสชมยานอวกาศ และการแสดง
เยี่ยมฤดูนอกจักรวาล เพราะการแสดงนี้ผู้แสดงอาจจะต้องเสียชีวิตได้อย่างง่ายดายที่สุดเมื่อออกไปอยู่นอก
ยานอวกาศ พวกข้าราชการตลอดจนเสมียนพนักงานบริษัทห้างร้านต่างๆ พวกกันยินดีปรีดาไปตามกันที่ได้หยุดงาน
รวดเดียว 3 วัน คือวันศุกร์ควบเสาร์และอาทิตย์ อย่างไรก็ตามหนังสือพิมพ์ได้เสนอข่าวว่าทางกองทัพอากาศ
ไม่เปิดโอกาสให้ประชาชนไปส่งนายพลดิเรกกับคณะ เว้นแต่พวกญาติมิตรและผู้สื่อข่าวมวลชนเท่านั้น
แต่ศาสตราจารย์ดิเรกได้รับคำสั่งจาก ฯพณฯ ผู้บัญชาการทหารสูงสุดให้นำงานผีบินวนรอบจังหวัดพระนครธนบุรี
และจังหวัดใกล้เคียงในระยะสูงหมื่นฟุตเสียก่อนสามารถจึงให้บินออกนอกโลก ทั้งนี้ก็เพื่อให้ประชาชนได้แลเห็น
ยานอวกาศหรือจานผีเป็นขวัญตา ซึ่งนักวิทยาศาสตร์ไทยผู้ยิ่งใหญ่ได้สร้างมันขึ้นโดยร่วมมือกับฝ่ายช่างอากาศ
ของกองทัพอากาศ

หนังสือพิมพ์รายวันทุกฉบับได้ลงภาพถ่ายศาสตราจารย์ดิเรกกับคณะ และรายละเอียดในเรื่องนี้ติดต่อกัน
กันมาทุกวัน เบื้องหลังข่าว เบื้องหน้าข่าว พรรคนะของมนุษยอวกาศแต่ละคน ข้อคิดจากมนุษยอวกาศและอะไร
ต่ออะไรอีก ซึ่งทำให้หนังสือพิมพ์ทุกฉบับจำหน่ายขายดีเหมือนเทน้ำ

ในที่สุด ก็ถึงวันสำคัญของคณะผู้เชี่ยวชาญการอวกาศของกองทัพไทย

ตอนสายวันนั้น

ศุกร์ที่ 11 มีนาคม นับตั้งแต่ 9.00 น. ล่วงแล้ว บริเวณสนามบินดอนเมืองของกองทัพอากาศ
ฝั่งตะวันออก เต็มไปด้วยนายทหารชั้นผู้ใหญ่ทั้งสามเหล่าทัพ ซึ่งพากันมาส่งมนุษยอวกาศด้วยความชื่นชมยินดี
นอกจากนี้ยังมีผู้แทนหนังสือพิมพ์และช่างภาพอีกมากมาย พร้อมทั้งญาติมิตรของคณะผู้เชี่ยวชาญการอวกาศ
และวิทยาศาสตร์

บรรดานายทหารชั้นผู้ใหญ่และผู้สื่อข่าวมวลชนต่างนั่งพักผ่อนอยู่ในกระโจมใหญ่รวม 2 หลัง ตามเวลา
ที่กล่าวนี้คุณหญิงวาดกับสีนางได้มาถึงแล้ว เจ้าหน้าที่ทหารอากาศได้ให้การต้อนรับเป็นอย่างดี ทุกคนมีสีหน้าไม่สู้
จะสบายใจนักและนั่งนิ่งเฉยอยู่ทางหลังกระโจมหลังแรก ซึ่งเต็มไปด้วยนายทหารชั้นผู้ใหญ่และนายทหาร
เสนาธิการทั้งสามกองทัพ

พอได้เวลา 9.40 น. รถแทร็คเตอร์สำหรับใช้จูงลากคันหนึ่งก็จูงยานอวกาศหรือจานผีออกมาจากโรงเก็บ
ของมันเบื้องหน้าโน้น เสียงจ๊อกแจ๊กจ๊องแจ๊กจ๊องขึ้นทันที พวกทูตทหารต่างประเทศที่ได้รับเชิญมาส่งนายพลดิเรก
กับคณะ ต่างรู้สึกตื่นเต้นไปตามกัน เมื่อได้เห็นพาหนะอวกาศหรือจานผีเครื่องนี้ โครงสร้างและลำตัวของมันสร้าง
ด้วยโลหะพิเศษ มีน้ำหนักเบาแต่แข็งแรงกว่าเหล็กกล้า คงทนต่อความร้อนหรือสามารถต้านทานการเสียดสี
ของบรรยากาศได้ดีมาก สีของมันเป็นสีบรอนซ์เงิน มีเครื่องหมายของธงไตรรงค์ปรากฏอยู่เหนือช่องหน้าต่าง
ทั้งด้านหน้าและด้านหลัง

รถแทร็คเตอร์ขนาดกลางลากจานผีตรงมาจอดบนทางวิ่ง ห่างจากกระโจมของแขกผู้มีเกียรติราว 100
เมตร ยานอวกาศนี้มีล้อแบบเดียวกับเครื่องบิน ด้านหน้ามีหนึ่งล้อและด้านหลังมีสองล้อ ส่วนของล้อมอง
แลเห็นโผล่ออกมาเพียงเล็กน้อย

เมื่อยานอวกาศจอดสนิทข้างอากาศสองสามคนที่ยืนรอคอยอยู่แล้วก็รีบปลดลวดสะลิงที่ติดกับจานผิออก
ต่อจากนั้นรถแทร็คเตอร์จูงลากเครื่องบินก็แล่นไปจากที่นั่น และแล้วประตูยานอวกาศก็เปิดออกด้วยกลไกอัตโนมัติ

เสียงตบมือดังกึกก้องทั่วเต็นท์ทั้งสอง เมื่อนายพลดิเรกแต่งเครื่องมนุษย์อวกาศพาดวงมาจากจานผี
เป็นคนแรก ต่อจากนั้นเจ้าคุณปัจจนิกฯ ก็ตามลงมา ติดตามด้วยพล นิกร กิมหงวน พันธ์ นพ สมนึก และ
ดำรง กับเจ้าแห้วเป็นคนสุดท้าย ทุกคนอยู่ในเครื่องแบบมนุษย์อวกาศ มือขวาถือหมวกครอบศีรษะ

มนุษย์อวกาศทั้ง 10 คน ต่างเข้าแถวเป็นแถวหน้ากระดานเรียงเดียว แล้ววิ่งตามกันตรงมายังกระจง
ทั้งสองหลัง ช่างภาพหนังสือพิมพ์และช่างถ่ายภาพยนตร์ของสถานีโทรทัศน์รีบบันท์ก็ภาพทันที แถวมมนุษย์อวกาศ
เข้ามาหยุดยืนเป็นแถวหน้ากระดาน ห่างจากกระจงหลังหนึ่งเพียง 10 เมตร เจ้าคุณปัจจนิกฯ เหนื่อยแทบ
ขาดใจตาย แต่ก็พยายามซ่อนความเหน็ดเหนื่อยไว้

นายพลดิเรกวิ่งเข้าไปหา ฯพณฯ ผู้บัญชาการสูงสุด แล้วหยุดยืนชิดเท้าตรงกัมศีระชะกระทำความเคารพ
ท่านผู้บัญชาการลุกขึ้นจากเก้าอี้โน้มตัวใหญ่ ฟังรายงานจากศาสตราจารย์ดิเรกด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม แล้วท่านก็
ยื่นมือให้สัมผัส

“ผมขออวยพรให้ท่านศาสตราจารย์และทุกๆ คนจงทำงานสำเร็จผลและปลอดภัยนะครับ พวกเรา
ทุกคนจะคอยดูโทรทัศน์ในเวลา 13.00 น. วันนี้ และผมเชื่อว่าคนไทยที่มีโทรทัศน์คงจะเปิดชมรายการพิเศษ
เหนือจักรวาลอย่างไม่ต้องสงสัย”

“ขอบคุณครับผม กระผมและคณะผู้เชี่ยวชาญการอาวุธและวิทยาศาสตร์แห่งกองทัพไทย มีความ
ปรารถนาอย่างแน่วแน่ที่จะสร้างเกียรติและชื่อเสียงให้แก่ประเทศไทยเราเกี่ยวกับการบุกเบิกอวกาศ เชิญ ฯพณฯ
ท่านครับ”

แล้วนายพลดิเรกก็พาท่านผู้บัญชาการทหารสูงสุดไปที่แถวมมนุษย์อวกาศ ท่านผู้บัญชาการฯ ได้
โอภาปราศรัยกับเจ้าคุณปัจจนิกฯ เกือบ 2 นาที และสัมผัสมือกับท่าน ต่อจากนั้นก็สัมผัสมือกับมนุษย์อวกาศ
ทุกๆ คนโดยทั่วหน้ากัน ส.อ.แห้ว ปลานปลื้มใจจนหัวใจพองคับซี่โครง เมื่อเขาได้รับเกียรติจาก ฯพณฯ ท่าน
สัมผัสมือกับเขาเป็นครั้งแรกในชีวิต ท่านผู้บัญชาการทหารสูงสุดเป็นผู้ที่เปี่ยมล้นด้วยความเมตตา มีใบหน้ายิ้ม
ระรื่นตลอดเวลา

ต่อจากนั้นรองผู้บัญชาการทหารสูงสุด ผู้บัญชาการทหารบก เสนาธิการทหาร เสนาธิการทหารบก
และปลัดกระทรวงกลาโหมได้พากันเข้ามาสัมผัสมือ และให้พรคณะผู้เชี่ยวชาญการอาวุธและวิทยาศาสตร์แห่ง
ประเทศไทยทุกๆ คน ซึ่งท่านนายพลเรือตรีคนหนึ่งได้สัมผัสมือและอวยพรเป็นคนสุดท้าย

ศาสตราจารย์ดิเรกร้องบอกแถวทำความเคารพ ฯพณฯ ผู้บัญชาการทหารสูงสุด แล้วพาคณะของเขา
อ้อมไปทางหลังกระจงหมายเลขหนึ่งตรงเข้าไปหาสี่นางกับคุณหญิงวาด

พันธ์ นพ สมนึก และดำรง ได้กล่าวคำอำลาคุณหญิงวาดและสี่นางโดยทั่วหน้ากัน คุณหญิงวาด
พยายามกลืนน้ำตาไว้ ท่านจับมือ ร.ต. พันธุ์บับแน่นและกล่าวว้า

“ถ้าออกไปหกดะเมนตีสั่งงานออกซามผีมีอะไรเกิดขึ้นอย่าทิ้งกันนะลูกนะ พ่อของเจ้าตายช่างมัน พวกเจ้า
อย่าตายก็แล้วกัน”

พันธ์หัวเราะเบาๆ

“จานผีครับคุณยาไม่ใช่ซามผีครับ”

“เอาเถอะนะ จานหรือซามมันก็คล้ายๆ กันนั่นแหละ เจ้าช่วยดูพ่อนพ พ่อนึกและพ่อดำรงด้วยนะ
เฮ้อ-ที่เล่นถมไปไม่เล่นตันไปเล่นนอกโลก ดีไม่ดี ดาวโถมนักก็จะดูเอาไปอยู่ที่โลกมันเท่านั้น กว่าจะกลับมามันไกล
แกลตาย”

นิกรพูดเสริมขึ้น

“สวัสดีครับคุณอา ถ้าผมแทงทิ้งหรือกลับลงมาไม่ได้ฝากเมียผมด้วยนะครับ”

“ยะ แกลกลับมาไม่ได้ค้างเติ่งอยู่บนฟ้าฉันคงสบายใจขึ้นอีกมาก”

นิกรหัวเราะอย่างยียวน

“ที่แท้คุณอากร้องไห้ ซ้ำมูกโป่ง”

เจ้าคุณปัจจนิกฯ ยื่นมือให้คุณหญิงวาดจับ

“ลาละครับคุณหญิง ตามกำหนดของเรายานอวกาศจะลงสู่สนามบินดอนเมือง ในเวลา 15.00 น. ซึ่งเป็นเวลาของประเทศไทย ถ้าจะมีการคลาดเคลื่อนไปบ้างก็คงไม่เกินหนึ่งชั่วโมง ผมมั่นใจว่าค่าวันนี้พวกเราคงจะได้ร่วมรับประทานอาหารกันโดยพร้อมหน้า”

“ค่ะ แต่เพื่อความไม่ประมาทเจ้าคุณชอบทานอะไรก็สั่งดิฉันไว้เสียก่อนนะคะ ถ้าเจ้าคุณล้มหายตายจากไป ดิฉันจะได้ทำบุญตักบาตรอุทิศส่วนกุศลไปให้”

ท่านเจ้าคุณทำคายนแล้วพูดเสียงแหลมด้วยความโมโห

“ไม่ต้องสั่ง อย่างไรผมก็ไม่ตาย”

พลเดินเข้ามายืนข้างเจ้าคุณปัจจุบันฯ แล้วกล่าวกับคุณหญิงวาด

“เกือบถึงเวลาแล้วครับคุณแม่ลาละครับ”

“เออ-สวัสดิ์ดีมีชัยนะลูกนะ ขอให้เจ้าไปถึงบ้านเมืองของเจ้าโดยสวัสดิภาพ ให้ศัตรูหมู่ร้ายพ่ายแพ้เจ้า”

พลทำหน้าบู๊เสียนๆ ขอบกล ตอนนี้องเสียงหวนได้ล่ำลาเมียรักของเขา

“นวลจำ ลาก่อนนะนวล ถ้าเฮียตายไม่ต้องร้องไห้ คนเราเมื่อถึงคราวตายอยู่ที่ไหนมันก็เที่ยงทั้งที่นั่น บางทีนอนอยู่ในเรือจอดอยู่ข้างสะพานรถยนต์ยังกระโจนลงไปทับตาย”

นวลละอออมยิ้ม

“ค่ะ เฮียจะไปตายหรือจะไปมีเมียนางฟ้าเด็กๆ บนสวรรค์ก็ตามใจเถอะคะ แต่อย่าพาลงมาก็แล้วกัน เป็นได้ตบกันสุดสุด”

นายพลดีเรกกล่าวคำอำลาสีนางและคุณหญิงวาดโดยทั่วหน้ากัน

“ลาละครับ ถ้าโชคดีพวกเราก็คงได้กลับลงมายังโลกมนุษย์”

นันทาวา “ขอให้ทุกคนปลอดภัยค่ะ”

ทันใดนั้นเอง ร.ต.สมนึกหรือเสี้ยตีได้ร้องตะโกนขึ้นดังๆ โดยไม่อายใคร

“แม่.....คุณย่า.....”

เสี้ยหวนรีบยกมืออุดปากลูกชายของเขา

“ดันแหกปากออกมาได้ ใครๆ เขาหันมามองดูแก็งเป็นตาเดียว ชายหน้าเขาบ้างซีว๊ว”

นายพลดีเรกยกนาฬิกาข้อมือขึ้นดูเวลา แล้วกล่าวกับคณะพรรคพวกของเขา

“ไปขึ้นยานอวกาศได้แล้วพวกเรา มีเวลาอีกเพียงเล็กน้อยเท่านั้น เราจะต้องบินขึ้นจากสนามบินในเวลา 13.00 น. ตรงตามที่กำหนดไว้ เร็ว.....”

ทุกคนต่างศึกคักเข้มแข็งเดินรวมกลุ่มกันออกไปจากกระโจมหลังหนึ่ง ช่างภาพหนังสือพิมพ์และช่างถ่ายภาพยนตร์เข้ามาบันทึกภาพมนุษย์อวกาศในระยะใกล้ชิด ศาสตราจารย์ดีเรกวิ่งนำหน้าพาสามสหายกับเจ้าคุณปัจจุบันฯ และนายทหารหนุ่มทั้งสี่คนวิ่งเหยาะๆ แบบทหารตรงไปที่ยานอวกาศเป็นแถวเรียงเดี่ยวตามกัน มีความเป็นระเบียบเรียบร้อยและพร้อมเพรียงกัน

เมื่อคณะผู้เชี่ยวชาญการอาวุธและวิทยาศาสตร์ของกองทัพไทยขึ้นไปบนยานอวกาศเรียบร้อย และประตูกับบันไดถูกเลื่อนปิดและเก็บพับด้วยระบบกลไกไฟฟ้า บรรดาแขกผู้มีเกียรติ ตลอดจนนักข่าวและดากล้องทุกคนต่างก็ลุกขึ้นยืน ในนาที่นั้นเองเสียงเครื่องยนต์ของยานอวกาศก็ครางกระหึ่มขึ้น มันดังเสียงแหลมเล็กแต่ไม่ແสบแก้วหูเหมือนเครื่องบินไอพ่น ขอบจานของมันเริ่มหมุนรอบตัวเองช้าๆ ต้องแสงอาทิตย์เป็นประกายวาววับ

นายพลดีเรกผู้บังคับการยานฟ้า ได้วิทยุพูดติดต่อกับหอบังคับการบิน ขณะนี้เครื่องบินในสนามได้รับคำสั่งไม่ให้เคลื่อนที่ และเครื่องบินเมล์ 2 เครื่องได้รับคำสั่งให้บินเลยสนามบินดอนเมืองไปก่อน จนกว่ายานอวกาศจะขึ้นพ้นจากสนามในระยะที่ปลอดภัย

เมื่อจานผีถูกเร่งเครื่องและลอยตัวขึ้นจากพื้นสนามบิน เสียงไซโยหรือกริ่งก็ดังขึ้นแข็งแแซ คณะผู้เชี่ยวชาญการอาวุธและวิทยาศาสตร์ของกองทัพไทย ต่างนั่งประจำที่บนที่นั่งอันอ่อนนุ่ม และดัดแปลงเป็นเก้าอี้นอนหมุนรอบตัวเองได้ เป็นเก้าอี้พิเศษที่ให้ความสุขสบายกว่าเก้าอี้เครื่องบินโดยสารทั่วๆ ไป

ยานอวกาศลอยตัวขึ้นเป็นเส้นตั้งฉาก ดีกว่าเหนือกว่าเครื่องบินแบบเฮลิคอปเตอร์หรือแบบที่ขึ้นลงเป็นเส้นตั้ง การทรงตัวดีมาก เพียงครูเดียวเท่านั้นก็มองเห็นสนามบินดอนเมืองและลิบลิวอยู่เบื้องล่าง เครื่องบิน

ที่จอดในสนามและโรงเก็บเครื่องบิน ตลอดจนท่าอากาศยานและกองบัญชาการทหารอากาศคล้ายกับของเด็กเล่น มีขนาดเล็กนิดเดียว

และแล้วนายพลดิเรกก็บินระดับในระยะสูง 10,000 ฟุต คราวนี้งานพิบินได้เร็วเหนือเสียง และพอผ่าน กำแพงเสียงก็มีเสียงระเบิดกึกก้องเป็นธรรมดาของเครื่องบินที่บินเร็วกว่าเสียง จะต้องเกิดเสียงระเบิดเช่นนี้ แต่ไม่ได้ทำให้เกิดอันตรายอย่างไร ยานอวกาศบินเข้าสู่พระนครด้วยความเร็ว 1,500 และ 2,000 ไมล์ต่อชั่วโมง เสียงของมันหวีดหวิว ทำให้ผู้คนแตกตื่นกันออกมาดูจានผีเนืองแน่นไปหมด ทั่วทุกถนนหนทาง

ยานอวกาศไม่อาจจะลงต่ำกว่าระยะ 10,000 ฟุตได้ นายพลดิเรกบังคับมันบินวนเวียนรอบจังหวัด พระนคร ธนบุรี และจังหวัดใกล้เคียงอีกหลายจังหวัด รวม 3 รอบ และแล้วหลังจากนั้นเขาก็นำจานพิบินออกนอกโลกทันที

ศาสตราจารย์ดิเรกกับดำรงลูกชายของเขานั่งเคียงคู่กันในตำแหน่งนักบินและผู้ช่วย นอกนั้นมีฐานะ เป็นผู้โดยสารนั่งเฉยอยู่บนเก้าอี้ โดยไม่มีใครปรึษาพูดอะไร เมื่อเสี้ยตีมองลงมาข้างล่างแลเห็นพื้นแผ่นดิน เลื่อนลงเพราะอยู่ในระยะสูงประมาณ 50 ไมล์ เขาก็เปลือยตัวเรื่องตะโกนขึ้นดังๆ

“ เตี้ย ”

เสี้ยหงวนหันมาทำตาเขี้ยว

“มึงจะเรียกกูทำไมวะอ้ายตี”

สมนึกทำหน้าที่เหมือนกับจะร้องไห้

“ผมกลัวกลับโลกไม่ได้ เตี้ยมองดูโลกเราซิครับ เห็นเลือนกลางจนสังเกตุอะไรไม่ได้ ช่วยถามอาหมอม หน่อยเถอะครับ ถ้าเรากลับลงไปไม่ได้จะมีอะไรเกิดขึ้น”

ศาสตราจารย์ดิเรกหันมาทางลูกชายเสี้ยหงวน

“ไม่มีอะไรที่แกจะต้องวิตกอ้ายตี ถ้าเรากลับลงไปสู่พื้นพิภพไม่ได้ ยานอวกาศของเราก็จะลอยอยู่ใน อวกาศ มีสภาพเหมือนกับดาวเล็กๆ ดวงหนึ่งที่โคจรรอบดวงอาทิตย์”

“แล้วพวกเราตายไหมครับอาหมอม” เสี้ยตีถามเสียงลั่น

“อ้อ ตายแหง”

“ว่า-ผมไม่ควรมาด้วยเลย ในอวกาศมันมืดทะมึนเว้งว่างน่ากลัวเหลือเกิน พระอาทิตย์ก็ไม่ร้อน มองเห็นแดงแจ๋เหมือนลูกมะอีกที่กำลังสุก”

“อ้ายตี”

“ครับ”

“อย่าแกว้างปากหาทำไว้อย่า เตี้ยจะเกิดตะปากกันขึ้นในจานผี แกจะเจ็บตัวเปล่าๆ ฉันทะเป็นปู่ของแก นะไม่ใช่เพื่อนเล่น”

คราวนี้สมนึกหัวเราะหึๆ มองดูท่านเจ้าคุณปัจจนิกฯ แล้วพูดเสียงหัวเราะว่า

“ผมพูดออกมาโดยไม่ทันคิดครับ ผมไม่มีเจตนาล้อเลียนคุณปู่เลย”

ท่านเจ้าคุณทำคายน แล้วตวาดแรว็ด

“เรียกปู่อีกแล้ว ปู่ไว้อย่า ไม่ใช่ปู่”

นพลูกชายของนิกรพูดเสริมขึ้น

“เจียบๆ หน่อยเถอะวะอ้ายตี ขอให้กันนอนเอาแรงสักงีบเถอะวะ บนนี้มันสบายดีกว่าบนพื้นโลกมาก มองเห็นดวงดาวระยิบระยับไปทั่วอากาศ ในจานผีก็เย็นสบายน่านอน”

ณ บัดนี้ ยานอวกาศกำลังบินโคจรรอบโลกแล้ว โดยบายโฉบหน้าไปทางประเทศพม่าเป็นจุดแรก คณะผู้เชี่ยวชาญการอาวุธและวิทยาศาสตร์ของกองทัพไทยต่างสนทนากันวิพากษ์วิจารณ์กันตลอดเวลา พื้นพิภพเบื้องล่าง มองแลเห็นคล้ายกับแผนที่รูปโลก นิกรกล่าวกับพลอย่างเป็นงานเป็นการว่า

“เมื่อก่อนนี้เราเข้าใจว่าโลกเรากลมเหมือนกับลูกฟุตบอล แต่เตี้ยนี้เรารู้แล้วว่ามันกลมรีเหมือนลูกรักบี้ แต่กันยังอดสงสัยไม่ได้ว่าโลกเรามันแขวนหรือมันแกว่ง ถ้าหากว่ามันแขวน มันจะแขวนอยู่กับอะไรที่สามารถ รับน้ำหนักของโลกได้”

อาเสี้ยหัวเราะหึๆ

“อย่าไม่สนใจกับมันเลยวะ โลกมันจะกลม จะแบน จะเบี้ยว หรือจะบวบๆแบบไข่จะละเมียด ก็เป็นเรื่องของนักดาราศาสตร์ นักภูมิศาสตร์ และนักวิทยาศาสตร์เขา”

นิกรเงยหน้าขึ้นมองดูศาสตราจารย์ดิเรกแล้วร้องถาม

“หมอไว้วัย ช่วยชี้บอกกันหน่อยเถอะวะ บ้านหม่อมเขายู่ตรงไหน”

ศาสตราจารย์ดิเรกหันมายิ้มให้

“แกจะโดดลงไปหาหรืออย่างไร”

นิกรกลืนน้ำลายเอื้อง

“โดดลงไปซี จะได้กระตุกออกนอกเนื้อ นี่เรากำลังบินวนรอบโลกใช่ไหม”

“ออไร่ อีกในราวชั่วโมงเศษเราจะกลับมาเหนือประเทศไทยของเราตามเดิม การบินรอบโลกของเราไม่ได้เดินทางแบบดาวเทียมหรือยานอวกาศ เราจะบินวนเวียนไปมาให้ประเทศต่างๆ ทั่วทวีปอาฟริกา ยุโรป และอเมริกาได้เห็นยานอวกาศของเราโดยทั่วถึงกัน ประเดี่ยกันจะให้ดำรงส่งวิทยุติดต่อกับสถานีวิทยุภาคพื้นดินทั่วโลก ให้เราเข้าสู่ประเทศพม่าเสียก่อน”

ความเร็วของยานอวกาศทวีขึ้นตามลำดับ เมื่อบินอยู่เหนือตอนใต้ของประเทศพม่า ศาสตราจารย์ดำรงก็เริ่มส่งวิทยุด้วยรหัสสากลติดต่อกับสถานีวิทยุต่างๆ ทั่วโลก แน่นนอนละชาวโลกต่างก็ตั้งตารอคอยดูยานอวกาศของศาสตราจารย์ดิเรก ถึงแม้ว่าเป็นเวลากลางวันมองไม่เห็น วิทยุกระจายเสียงของประเทศนั้นๆ ก็กระจายข่าวให้ทราบทั่วกันว่ายานอวกาศของไทยกำลังบินผ่านในระยสูง 300 ไมล์ เป็นการอวดสมรรถภาพอันยอดเยี่ยมของยานฟ้าที่ยังไม่มีประเทศใดสร้างได้

ในที่สูตยานอวกาศก็กลับมาที่เดิม คือเหนือนครหลวงแห่งประเทศไทย และจอดนิ่งเฉยอยู่ในอวกาศ

การเตรียมงานถ่ายโทรทัศน์ลงมาสู่พื้นโลกได้ใช้เวลาเกือบหนึ่งชั่วโมง ซึ่งทุกคนได้ร่วมมือกันอย่างแข็งแรง มนุษย์อวกาศทั้ง 10 คน ได้ติดต่ออีกซิเจนพิเศษประจำตัวไว้ข้างหลัง ท่อนั้นนอกจากจะใช้หายใจเมื่อออกไปอยู่นอกจานผีแล้ว ยังใช้เป็นแรงขับเคลื่อนบังคับตัวเองให้เคลื่อนที่ไปในอวกาศได้ประมาณชั่วโมงละ 20 ไมล์

ประตูยานอวกาศถูกเปิดออกในเวลา 14.50 น. อีกซิเจนในจานผีที่อยู่ในห้องบังคับการและห้องผู้โดยสารระเหยออกไปหมด แต่ออกซิเจนสำรองที่เก็บไว้ยังมีอยู่อีกมากมายเหลือเฟือ นอกจากนี้ยังมีเครื่องมือสำหรับดักอีกซิเจนและน้ำในห้วงอวกาศอีก ดังนั้นจานผีเครื่องนี้จึงเป็นยานฟ้าที่พิเศษสุดยากที่ใครจะสร้างให้เหมือนได้

แพเล็กๆ ที่สร้างจากอะลูมิเนียมแพหนึ่งใช้แรงขับเคลื่อนด้วยออกซิเจนถูกเข็นออกไปนอกจานผีพร้อมด้วยกล้องถ่ายทีวี. กล้องหนึ่ง ส่วนกล้องสองตั้งอยู่ระหว่างประตูจานผีนั่นเอง ศาสตราจารย์ดำรงลูกชายสุดที่รักคนเดียวของจอมนักวิทยาศาสตร์ประจำอยู่บนแพนี้ทำหน้าที่ถ่ายโทรทัศน์ เกี่ยวกับการแสดงของพวกมนุษย์อวกาศ และถ่ายภาพยานอวกาศส่งลงมายังพื้นพิภพ เพื่อให้ชาวโลกได้แลเห็นทางเครื่องรับโทรทัศน์

ศาสตราจารย์ดำรงในชุดอวกาศยืนอยู่บนแพนั้น และบังคับแพอะลูมิเนียมที่มั่นคงแข็งแรงเคลื่อนที่ห่างออกไปจากจานผีทีละน้อย ทุกคนยืนรวมกลุ่มมองดูแพนั้นด้วยความตื่นเต้นสนใจ ระบบบังคับติดกับกล้องถ่ายโทรทัศน์สามารถบังคับให้มันแล่นไปทางซ้ายทางขวาหรือไปข้างหน้าและถอยหลังได้ด้วยแรงดันของออกซิเจนนั่นเอง

นายพลดิเรกพูดติดต่อกันลูกชายของเขา ซึ่งมนุษย์อวกาศทุกคนมีเครื่องรับส่งวิทยุติดอยู่ในหมวกครอบ และมีไมโครโฟนสำหรับพูดอยู่บนปากพอดีเหมือนกับนักบินไอพ่น เมื่อใครคนหนึ่งคนใดพูดคนอื่นก็จะได้ยินคำพูดอย่างถนัดชัดเจน

“พอแล้วดำรง มองดูในกล้องซีเห็นยานฟ้าเป็นภาพลองช้อทหรือยัง”

ดำรงบังคับแพให้หยุดเคลื่อนที่และมองดูในกล้องถ่ายโทรทัศน์

“โอ.เค. ได้ระยะที่ดีที่สุดแล้วครับพ่อ”

“ออไร่ เหลือเวลาอีก 2 นาที 15.00 น. อ้ายกรเตรียมตัวทำหน้าที่โฆษกได้ ถ้าไม่จำเป็นพวกเราอย่าพูดอะไรเป็นอันขาด เพราะเสียงพูดจะเข้าเครื่องรับโทรทัศน์ข้างล่าง ขอให้การแสดงของพวกเราเป็นไปตามที่เราได้ตกลงกันไว้”

นายพลตรีเรยกนาฬิกาข้อมือขึ้นดู แล้วโบกมือให้ทุกคนหลบไปให้พ้นช่องประตูเสียก่อน

ที่พื้นพิภพ และที่บ้าน “พัชรภรณ์”

คุณหญิงวาดกับสีนางพร้อมด้วยคนใช้ชายหญิงของบ้าน “พัชรภรณ์” ตลอดจนคนสวนรวมทั้งหมดเกือบ 30 คน ได้ชุมนุมกันอยู่ในห้องโถงชั้นล่างของตัวตึกด้วยความตื่นเต้นสนใจเหลือที่จะกล่าว ทุกคนต่างเฝ้าดูเครื่องรับโทรทัศน์ขนาด 24 นิ้ว ซึ่งนั่นหาเปิดช่อง 1 ทิ้งไว้ แต่ขณะนี้ยังไม่มีภาพอะไรนอกจากภาพลูกน้ำหลายล้านตัวกำลังปล้ำกันระยิบไปทั่วจอโทรทัศน์ แล้วก็ยังมีเสียงอากาศดังซู่ๆ

แต่แล้วเมื่อนาฬิกาเรือนใหญ่ในห้องโถงตีกังวาน 3 ครั้งบอกเวลา 15.00 น. ก็ปรากฏเป็นภาพโตเต็มคณพระศรีสหายกับลูกๆ ท่านเจ้าคุณปจวณิกฯ และเจ้าแห้ว กำลังยืนอยู่เบื้องหน้ายานอวกาศ และมีตัวอักษรทั้งภาษาไทย ภาษาอังกฤษบอกไว้ว่า

ที.วี. อวกาศ

เสียงเพลงประจำสถานีดังกังวานลั่น ได้ยินถนัดชัดเจนเหมือนกับส่งจากพื้นดิน สีนางกับคุณหญิงวาดต่างดีใจถึงกับตบมือเกี๊ยวกราว ทำให้พวกคนใช้ชายหญิงตบมือด้วยตื่นเต้นยินดีที่พวกเจ้านายได้ขึ้นไปอยู่นอกโลก

แต่เจ้าแห้วซึ่งทำหน้าที่เปิดแผ่นเสียงได้หยิบแผ่นเสียงผิด แทนที่จะหยิบเพลงมาร์ชสามเหล่าทัพ กลับหยิบเพลง “ผู้ใหญ่ลี” จังหวะวาทูซี ดังนั้นจึงไม่มีการแก้ไขปล่อยให้เลยตามเลย และผู้ฟังทั่วประเทศไทยหรือทั่วโลกก็คงพอใจ

และแล้วภาพในจอโทรทัศน์ก็ปรากฏขึ้นเป็นภาพยานอวกาศมองแลเห็นตลอดลำ ที่เรียกตามภาษาถ่ายหนังว่าภาพลองช็อตหรือภาพเต็มตัว ดนตรียังคงบรรเลงเพลง “ผู้ใหญ่ลี” ในจังหวะวาทูซีเบาๆ กล้องโทรทัศน์ค่อยๆ เลื่อนเข้าไปหายานอวกาศ พอเพลงจบกล้องก็จับภาพ พ.อ.นิกร โฆษกประจำสถานีโทรทัศน์อวกาศซึ่งยืนอยู่ระหว่างประตู จากภาพเต็มตัวกลายเป็นภาพครึ่งตัว

นิกรยกมือวันทยาหัตถ์และยิ้มละไมแล้วก็ลดมือลง

“สวัสดีมากครับท่านผู้ชมที่อยู่บนพื้นพิภพ สถานีโทรทัศน์อวกาศช่องหนึ่งของเรา คือช่องทางซ้ายของช่อง 2 ได้เริ่มทำการส่งโทรทัศน์จากยานอวกาศของเรานับแต่บัดนี้เป็นต้นไป โดยไม่มีกำหนดส่งที่แน่นอน ขอให้ท่านตั้งใจทนดูให้ตลอดรายการนะครับ ขณะนี้พวกเรากำลังอยู่เหนือประเทศไทยที่รักของเราในระยะสูง 320 ไมล์ คืออยู่ในห้วงอวกาศซึ่งมีแต่ความมืดมิดไปทั่ว และเราสามารถมองเห็นดวงอาทิตย์และดวงดาวรอบๆ ของตัวเราอย่างถนัดชัดเจน อ้า-ท่านผู้ชมที่รัก ดับร้อนแก้ร้อนเพลียกระหายน้ำดองน้ำอัดลมตรา “สี่จิงโจ้..” ธนาคาร “สี่สหาย” มีทุนถึง 500 ล้าน ผากเงินที่ธนาคาร “สี่สหาย” ปลอดภัยได้ดอกเบียแพงไม่ต้องกลัวแบงก์ล้ม... รถประจำทางของบริษัท “การณวงค์” ทันสมัยใหญ่กว่า บริการดีกว่า รับรองว่าไม่ต้องกลัวเด็กกระเป๋าคอกระบอกตัวพาดศีรษะท่าน นั่งตลอดสาย 50 สตางค์เท่านั้น..... โรงแรม “สี่สหาย” โอ้อาหารูหราที่สุดในกรุงเทพฯ เชิญท่านพาแฟนของท่านไปพักผ่อนหลับนอนในวันว่าง..... ตลอดเดือนมีนาคมถึงสิ้นเดือนเมษายน บริษัท “สี่สหายภัณฑ์” ลดราคาสินค้าทุกชนิดอย่างยอมขาดทุน ขอโทษนะครับที่มีโฆษณาออกไปหน่อย เพราะเป็นโอกาสของเราที่จะโฆษณากิจการค้าทางอวกาศ ท่านซื้อเครื่องเพชรและอัญมณีที่ไหนไม่ชอบใจโปรดตรงไปที่ห้าง “กิมหงวนอัญมณี” สำเพ็ง หัวเม็ด... พระยาปัจฉิมพิณาศ รับจ่านองบ้านเรือนที่ดิน ชายฝากอสังหาริมทรัพย์ให้กู้ยืมเงิน ท่านเจ้าของรถยนต์ไม่มีเงินใช้เชิญปรึกษาได้.. ที่ดินจัดสรรของบริษัทสี่สหายที่บางเขน แบ่งขายเงินผ่อนแปลงละ 50 ตารางวา 300 ตารางวา ครึ่งไร่ และหนึ่งไร่ ก่อนซื้อจตุภูษิตเทียนสาบานกับท่านเลยว่าไม่มีการโกง ส่งเงินครบเป็นได้โฉนด ไม่มีการโยกโย้ผัดวันประกันพรุ่ง หรือทำให้ท่านฟ้องแบบที่ท่านเคยถูกมาแล้ว เอละครับ ขอจบโฆษณาที่น่ารำคาญเพียงเท่านี้ ต่อจากนี้พื้นเอกกิมหงวน ไทยแท้จะออกมา

ครวญเพลงให้ท่านชม คือเพลง “ถมไม่เต็ม” ซึ่งสุรพล โทณวนิก เป็นผู้ประพันธ์คำร้องและทำนองครับ ขอเชิญฟังได้แต่ขอภัยนะครับ ถ้าเสียงของผู้กรกิมหงวนเหมือนเสียงกะละมังรัว”

กล้องสองจับภาพดวงดาวและดวงอาทิตย์ในอวกาศ และแล้วกล้องหนึ่งก็จับภาพ พ.อ. กิมหงวนในเครื่องบินอวกาศขึ้นแทนที่โฆษณาที่ประตูยานอวกาศ เสียงหวนยกมือวันทยาหัตถ์ให้ผู้ชมโทรทัศน์ด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม ต่อจากนั้นเขาก็ร้องเพลง “ถมไม่เต็ม” อย่างสงัดที่เขาจดจำได้ บางทีก็เพิ่มเนื้อเพลง หรือแก้เนื้อเพลงเสียใหม่ตามความพอใจ

ถมเท่าไรไม่รู้จักเต็ม ใจความรัก ฟังจะได้ประจักษ์ รักนั้นใช่จะหวานมันเค็มเหมือนเกลือ หัวใจเจ้ามีน้อยหน้อยเดียว เพียงก้อนเนื้อแต่ข้างในแทบไม่น่าเชื่อ ต้มจิ้มน้ำส้มอร่อยเหลือพรรณา

แล้วนักร้องเสียงกะละมัง ก็หันไปถามพรรคพวกซึ่งยืนอยู่ข้างในช่องประตู

“บอกเนื้อหน้อยเถอะไว้ย เนื้อว่ายังไงจำไม่ได้ต้องค้นเอาแล้ว”

มีเสียงตะโกนขึ้นเสียงของพลนั่นเอง

“ลำบากนักก็อย่าร้องเลยไว้ย เพลงเขาเพราะๆ ร้องเสียฟังไม่เป็นลับประรดหมา”

คุณหญิงวาดกับสีนางตลอดจนพวกคนใช้ชายหญิงที่กำลังชมโทรทัศน์ของสถานีอวกาศ ต่างหัวเราะชอบอกชอบใจไปตามกัน กล้องหนึ่งถ่ายภาพดวงดาวและดวงจันทร์แล้วค่อยๆ แพนมาที่ยานอวกาศ และเห็นศาสตราจารย์พลโทติเรกในชุดอวกาศขึ้นเด่นเป็นสง่า เขายกมือวันทยาหัตถ์แล้วกล่าวคำปราศรัยเป็นภาษาอังกฤษและฝรั่งเศสอย่างคล่องแคล่ว ขอคุณชาวโลกที่กำลังเปิดโทรทัศน์ชมยานอวกาศของเขา แล้วเขาก็กล่าวเป็นภาษาไทย

“พี่น้องที่เคารพ ต่อจากนี้ไปมนุษย์อวกาศในคณะของผมจะได้ออกแสดงกายกรรมในอวกาศให้ท่านชม เพื่อที่ท่านจะได้เห็นว่าในอวกาศนั้นร่างกายของคนเราอยู่ในสภาพที่ไร้น้ำหนัก การเคลื่อนไหวของมนุษย์อวกาศจะเคลื่อนไปได้ได้ด้วยแรงผลักดันของออกซิเจนเท่านั้น แต่เมื่ออยู่ในยานอวกาศ พวกเราจะเดินไปมาได้เพราะพื้นรองเท้าของเราเป็นเหล็กและพื้นของยานอวกาศเป็นแม่เหล็ก รายงานนักกายกรรมของเรามีดังนี้ครับ 1. พลเอกพระยาปัจฉิมพินาตพ่อตาของผมเอง 2. พันเอกพลพัชราภรณ์ 3. พันเอกนิกร การุณวงศ์ 4. พันเอกกิมหงวน ไทยแท้ ขอเชิญชมได้แล้วครับ

คุณหญิงวาดมีใบหน้าที่ยิ้มระรื่นแต่ท่าทางของท่านกระสับกระส่ายตลอดเวลา ภาพที่ปรากฏในจอโทรทัศน์ก็คือจานพีขนาดใหญ่ที่เห็นตลอดทั้งลำ มันลอยนิ่งเฉยโดยไม่มีการเคลื่อนไหว แสงอาทิตย์ส่องต้องยานอวกาศแลเห็นถนัด

แล้วคุณหญิงก็หันมามองดูสีนาง

“เป็นยังไงจะ ตื่นเต้นไหม”

สีนางยิ้มแห้งๆ ไปตามกัน ประโปกกล่าวขึ้นว่า

“ตื่นเหมือนกันคะคุณอา แต่ไม่มีใครตื่น อวกาศมันมืดต่อเหมือนกลางคืนตลอดเวลาณะคะ

คุณหญิงวาดทำหน้าแบ้

“อาไม่เข้าอกเข้าใจอะไรหรอก แต่ว่า.....อากำลังรู้สึกแปลกใจอยู่บ้าง”

“แปลกใจอะไรคะคุณอา” นันทาทถามยิ้มๆ

คุณหญิงวาดพินหัวเราะ

“ขึ้นไปสูงจากโลกตั้งสามสิริ้อยไมล์ ขนาดนี้ไม่เห็นกล้องถ่ายติดเทวดาหรือนางฟ้าแม่แต่องค์เดียวหรือยังไม่ถึงสวรรค์ก็ไม่รู้”

สีนางมองดูหน้ากันแล้วยิ้มให้กัน ต่อจากนั้นทุกคนก็สนใจกับภาพที่ปรากฏในโทรทัศน์ขนาด 24 นิ้ว มนุษย์อวกาศคนแรกที่กระโดดออกมาจากจานพี คือ พ.อ.พล พัชราภรณ์ คนที่สอง พ.อ. นิกร คนที่สามคือ พ.อ. กิมหงวน และคนสุดท้ายที่พุ่งออกมาคือท่านเจ้าคุณปัจฉิมฯ มนุษย์อวกาศทั้งสี่คนใช้ออกซิเจนผลักดันตัวให้ออกห่างจากจานพีไปไกลในราว 20 เมตร ครั้นแล้วก็ต่างก็แสดงลวดลาย หกคะเมนตีลังกาไปตามเรื่องโดยอาศัยออกซิเจนช่วย

มันเป็นภาพที่ชาวโลกตื่นเต้นไม่น้อยเมื่อสามสหายกับท่านเจ้าคุณแสดงกายกรรมในอวกาศ มีการต่อตัวกันโดยพลตีสั่งกากลบหลังขึ้นไปยืนเหยียบบ่าเจ้าคุณปัจฉินิกฯ นิกตีสั่งกาขึ้นไปเหยียบบ่าพล เสี่ยงหวนตีสั่งกาขึ้นไปยืนบนบ่านิกรแล้วกางแขนออกทั้งสองข้าง ต่อจากนั้นทั้งสี่คนก็แสดงการห้อยหัวเป็นเส้นดิ่งกับพื้นพิภพ ดิ้นกระแต่่วๆ

การแสดงกายกรรมได้แสดงท่าต่างๆ อีกหลายท่า ศาสตราจารย์ดิเรกและศาสตราจารย์ดำรงซึ่งประจำกล้องโทรทัศน์กล้องหนึ่งและกล้องสองต่างช่วยกันถ่ายภาพตลอดเวลา ส่งภาพไปทั่วพื้นพิภพ นักอวกาศของรัสเซียและอเมริกาที่เฝ้าดูอยู่ที่เครื่องรับโทรทัศน์ของเขา ต่างออกปากชมเปาะว่านายพลดิเรกกับคณะคือยอดมนุษย์อวกาศ

คุณหญิงวาดกับนันทา นवलลอ ประภา และประไพต่างจ้องตาเขม็งชมการแสดงที่เสี่ยงภัยเสี่ยงชีวิต และยังไม่มีนักอวกาศของชาติใดที่จะกล้าแสดงได้ ซึ่งอย่างดีก็เพียงออกมายานอวกาศเอาเชือกผูกติดกับยานอวกาศ ปล่อยให้ยานอวกาศวิ่งไปเท่านั้น

“อู๊ย เสียวไส้” คุณหญิงวาดร้องขึ้นดังๆ

“เสียวไส้อะไรคะ” ประภาถาม

“ถ้าเปลี่ยงพล้ำลอยลี้วลงมายังพื้นโลกจะว้ายังไง”

นवलลอพูดเสริมขึ้น

“ก็อดตายนะชิคะ คุณอา แต่ทุกคนกำลังสร้างชื่อเสียงให้ตัวเองและให้แก่ประเทศชาติของเราเนคะ”

มีเสียงออกดสัญญาณดังออกมาจากเครื่องรับโทรทัศน์ แล้วโทรทัศน์ของสถานีอวกาศก็หยุดการส่งอย่างกะทันหัน ทำให้คุณหญิงวาดและสี่นางอกสันขวัญแขวนไปตามกัน

“พี่ภา” ประไพกล่าวขึ้นในท่าที่ตกใจ “เกิดอุบัติเหตุที่ยานอวกาศกระมังคะ เสียงออกดสัญญาณที่เราได้ยินดูเหมือนเป็นสัญญาณอันตราย”

ประภาเห็นฟ้องด้วย

“ใช่แล้ว เครื่องยนต์อาจจะขัดข้องก็ได้ อย่าลืมถึงแม้ยานอวกาศหยุดลอยล้าอยู่กับที่ เครื่องยนต์ก็จะต้องใช้งานเหมือนกัน แต่เป็นเครื่องยนต์พลังงานแสงอาทิตย์เครื่องเล็ก ส่วนเครื่องใหญ่ใช้เวลาบินเท่านั้น”

คุณหญิงวาดหน้าซีดเผือดกลัวว่าสี่สหายกับลูกๆ และเจ้าคุณปัจฉินิกฯ กับเจ้าแก้วประสบอันตรายถึงแก่ชีวิต คือกลับมาถึงโลกมนุษย์ไม่ได้และต้องตายเพราะขาดอากาศหายใจ อดอาหาร อดน้ำ

“แม่ภา ไม่ได้เรื่องเสียแล้วละลูก รีบไปที่ห้องทดลองติดต่อกับพ่อดิเรกทางวิทยุสิ ถ้ามารู้แน่แล้วเครื่องโทรทัศน์ขัดข้องหรือมีเหตุอะไรเกิดขึ้น”

ประภารับคำสั่งและลุกขึ้นพาตัวเดินออกไปทางหลังตึกอย่างรวดเร็ว พวกคนใช้ชายหญิง พวกแม่ครัวและคนสวนต่างเงียบกริบไปตามกัน ทุกคนเต็มไปด้วยความหวังใญ่พวกมนุษย์อวกาศในคณะของนายพลดิเรก เพราะการเสี่ยงชีวิตในอวกาศนั้นยอมเกิดขึ้นได้ทุกขณะ และไม่มีหวังที่จะได้พบศพ หากยานอวกาศพุ่งลงสู่พื้นโลก เพราะเครื่องยนต์เสียก็จะถูกอากาศที่หุ้มห่อโลกเสียดสีไหม้เป็นจุลเช่นเดียวกับสะเก็ดดาวที่ตกลงมาในโลกเรา

ประไพทำตาแดงๆ เหมือนกับจะร้องไห้ หล่อนถามคุณหญิงวาดด้วยเสียงสั่นเครือว่า

“คุณอาขา ผ้าดำตัดกระโปรงอย่างดีซึ่งเป็นผ้าฝรั่งนะเมตรละเท่าไรคะ”

คุณหญิงวาดกลืนน้ำลายเอื้อง

“อย่างเพิ่งถามราคาผ้าดำไว้อย่า เครื่องส่งโทรทัศน์อาจจะขัดข้องเท่านั้น การส่งโทรทัศน์บนพื้นดินก็ยังมีเสียบ่อยๆ”

ประไพหันมากระซิบกระซาบกับนवलลอ

“สมมติว่าลูกพี่ของเราตายหมดโดยไม่ได้ศพ เราจะทำศพโดยวิธีไหนดีล่ะคะ”

“บู๊โธ” นवलลอเอ็ดตะโร “เฉยๆ เถอะนำคุณไป “ทำเป็นกระต่ายตื่นตูมไปได้ ดิฉันก็ล้ารับรองว่าพี่ๆ ของพวกเราจะไม่ตายง่ายๆ หรือคะ ยมพบาลคงไม่ยอมได้ตัวไปให้ยุ่งยากเดือดร้อน”

คุณหญิงวาดกับสี่นางและพวกคนใช้ชายหญิงนั่งสงบเสียบอยู่ในราว 5 นาที ประภาเมียรักของนายพลดิเรกก็วิ่งเหยาะๆ เข้ามาในห้องโถงในท่าทางตื่นเต้นตกใจ

“พี่ภา....” ประไพเอ็ดตะโรลั่น “พี่วและลูกของเราเป็นยังงันบ้างคะ”

ประภาทรุดตัวลงนั่งบนเก้าอี้ نرمตามเดิน แล้วรายงานให้คุณหญิงวาดทราบอย่างละเอียด

“ยานอวกาศอยู่ในความคับขันเสียแล้วละคะ คุณอา”

คุณหญิงวาดลืมนตาโพล่ง

“หา-พอดิเรกเขาวิทยุบอกเธอมาหรือแม่ภา”

“เปล่าค่ะ แต่ดิเรกกระจายข่าวให้ทั่วโลกทางวิทยุโทรทัศน์ และวิทยุโทรเลข แจ้งว่าการส่งโทรทัศน์ ต้องยุติลงก็เพราะมีลูกอุกกาบาตพุ่งหนึ่งผ่านมาทางยานอวกาศ จำเป็นต้องนำยานอวกาศหลบหนีไปให้พ้น จากทางเดินของมัน และพยายามถ่ายโทรทัศน์ให้ชาวโลกได้ชมต่อไปถ้าสามารถที่จะทำได้”

คุณหญิงวาดถอนหายใจเบาๆ

“ถ้ายังงั้นก็เห็นจะไม่อันตรายอะไรหรอกลูก อุกกาบาตนั้นรูปร่างหน้าตามันเป็นอย่างไรนะ แม่ภา”

ประกายยิ้มเล็กน้อย

“ก็คือก้อนหินนี้แหละค่ะ มันแตกมาจากดวงดาวต่างๆ แล้วรวมกลุ่มกันวิ่งตามกันไป ในอากาศ บางก้อน โตะเท่าภูเขาก็มีค่ะ”

“อ้อ” คุณหญิงวาดคราง “โตะเท่าภูเขาชนยานอวกาศเข้า ยานอวกาศก็คงจะพังทลายไม่มีอะไรเหลือ พวกเรานั่งเฝ้าเครื่องโทรทัศน์ไปก่อน ยุบยับๆ เหมือนลูกน้ำในน้ำครำ”

ขณะนี้จานผีหรือยานอวกาศได้แล่นหนีไปจากจุดที่ลอยอยู่ในอวกาศแล้ว และจำเป็นต้องทิ้งนักกายกรรม ทั้งสี่คนไว้ให้ผจญกับชะตากรรมต่อไป ดำรงคนเดียวเท่านั้นที่สามารถนำแพกล่องถ่ายโทรทัศน์กลับเข้ามาในจานผี ได้ทัน เพราะเขาอยู่ใกล้กับจานผี ส่วนสามสหายกับเจ้าคุณปัจจนิกฯ อยู่ห่างจากยานอวกาศตั้งเกือบ 200 เมตร ซึ่งต่างคนต่างก็ค่อยห่างออกไปเอง

ท่ามกลางความมืดมิดและสงบเงียบวังเวง พล นิกร กิมหงวน และเจ้าคุณปัจจนิกฯ ต่างลอยตัว อยู่ในอวกาศใกล้ๆ กัน ตอนแรกทุกคนพูดวิหิตติดต่อกับศาสตราจารย์ดิเรกและดำรงได้ แต่เมื่อจานผีบินไกล ออกไป เครื่องวิทยุขนาดเล็กประจำตัวก็หมดอำนาจในการรับส่ง ดังนั้นสามสหายกับเจ้าคุณปัจจนิกฯ จึงต้อง เสี่ยงภัยเสี่ยงชีวิต รอคอยให้จานผีกลับมารับตามที่นายพลดิเรกสั่งไว้

ฝูงอุกกาบาตผ่านมาแล้ว

ก่อนกลมสีแดงราวกับทับทิมที่มองและเห็นเป็นฝูงใหญ่ตรงเข้ามาอย่างรวดเร็ว ด้วยความเร็วประมาณ 30,000 ไมล์ต่อชั่วโมง เพียงแต่อุกกาบาตขนาดจิวเท่าหัวแม่มือถูกใครเข้าร่างของผู้นั้นก็จะทะลุเหมือนถูกยิง ด้วยกระสุนปืนและต้องเสียชีวิตทันที เจ้าคุณปัจจนิกฯ แลเห็นฝูงอุกกาบาต ท่านสะดุ้งเฮือกสุดตัวแล้วร้องลั่น สุดเสียง

“มาแล้วโว้ย โน่น.....ทำยังไงดีล่ะ”

นิกรมีจิตใจเข้มแข็งอย่างไม่น่าเชื่อ เขาร้องบอกทุกๆ คนว่า

“ตั้งใจสวดมนต์พร้อมๆ กันโว้ยพวกเรา นะแคล้วคลาด โมแคล้วคลาด พุทฺธแคล้วคลาด ธาแคล้ว คลาด ยะแคล้วคลาด รับรองว่าคาถาของกันได้ผล”

ทุกคนต่างเชื่อนิกรสวดมนต์ขึ้นพร้อมๆ กัน ฝูงอุกกาบาตผ่านมาในระยะใกล้ชิด บางลูกก็เฉียดไปอย่างหวุดหวิด และเมื่ออุกกาบาตขนาดใหญ่เท่าภูเขาสามสี่ลูกติดตามกันมา พอมันผ่านไปอำนาจความตึงตึงของมัน ก็ตูดสามสหายกับเจ้าคุณปัจจนิกฯ ตามมันไปอย่างรวดเร็ว ทำให้ทุกคนตกใจถึงกับเสียชีวิตไปชั่วขณะ

เหตุการณ์ที่น่าตื่นเต้นหวาดเสียวเช่นนี้ เป็นธรรมดาอยู่เองที่ทุกคนจะต้องนึกว่าวาระสุดท้ายของชีวิต ตนได้มาถึงแล้ว มนุษย์อวกาศทั้งสี่คนลอยตามฝูงอุกกาบาตไปโดยไม่ทราบทิศทางและสังเกตอะไรไม่ได้ แต่ก็มองเห็นพิภพเบื้องล่างอย่างเลื่อนลาง เท่าที่สามสหายกับเจ้าคุณปัจจนิกฯ ไม่เป็นอันตรายก็เพราะร่างกายไม่ได้เสียดสี กับอวกาศ และทุกคนอยู่ในชุดอวกาศมีออกซิเจนหายใจและมีเครื่องปรับอากาศประจำตัวด้วย

ไกลออกไปและไกลออกไปจากโลกนับ 10,000 ไมล์ จนกระทั่งเห็นดวงจันทร์มีขนาดใหญ่กว่าเดิม อุกกาบาตขนาดภูเขา 2 ลูก ได้เกิดชนกันเอง เพราะลูกที่ติดตามมาในระยะใกล้ชิดมีขนาดเล็กกว่า แต่เร็วกว่า

การปะทะกันอย่างรุนแรงในอวกาศไม่ทำให้เกิดเสียงดังแม้แต่น้อย ลูกอุกกาบาตอันมหึมาทั้ง 2 ลูกแหลกละเอียด เป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย กระจายไปหลายร้อยไมล์

พล นิกร กิมหงวน และเจ้าคุณปัจจนิกฯ หลุดพ้นจากความตึงตูดของอุกกาบาตตอนนี้เอง ทั้งสี่คน ลอยละลิวไปคนละทางเหมือนกับถูกยักษ์จับเหวี่ยง และแล้วแสงอาทิตย์ก็ส่องสว่าง สามสหายกับท่านเจ้าคุณ เห็นชาวโพลน อยู่ห่างจากกันคนหนึ่งเกือบครึ่งไมล์

พอได้สติและรู้ตัวว่าพ้นจากความตึงตูด เจ้าคุณปัจจนิกฯ ก็พูดคุยวิหุติดต่อกับพล นิกร กิมหงวน ทันที

“ฮัลโหล ได้ยินไหมอาเรียก ได้ยินเสียงอาไหมพล”

“ได้ยินครับ” เสียงพลพูดตอบ “เราสี่คนรอดตายเหมือนปาฏิหาริย์ ถ้าเราถูกฝูงอุกกาบาตพาไป เราคงตายแน่”

เสียงนิกรพูดขึ้นทันที

“อย่าพึ่งหวังว่าจะรอดตายไว้วัย พล เรามาจากจุดเดิมจนลับลับ ดิเรกอาจจะค้นหาพวกเราไม่พบ”

เสียงหงวนพูดเสริมขึ้น

“อย่าเสียขวัญอัยการ ถึงอวกาศกว้างขวางไม่มีขอบเขต เครื่องมือในงานฝึก็สามารรถ ช่วยให้อัยหมอม และลูกๆ ของเราค้นเราจนพบ”

เสียงนิกรพูดพลาบรื่องให้พลาบ

“กว่าจะพบพวกเราก็เพิ่งถึงแล้ว อ็อกซิเจนที่ใช้หายใจยังใช้ได้อีกเพียง 10 นาทีเท่านั้น”

เจ้าคุณปัจจนิกฯ กล่าวขึ้นโดยเร็ว

“จริงไว้วัย จริงของอัยการมัน ทุกคนอย่าใช้อ็อกซิเจนผลัดกันตัวเป็นอันขาด สงวนมันไว้สำหรับหายใจ ลองพยายามว้ายมาหาอาซิ

สามสหายต่างปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าคุณปัจจนิกฯ แต่เพราะอยู่ใน สภาพไร้น้ำหนักและในอวกาศ จึงเคลื่อนไหวได้เพียงมือและแขนขาเท่านั้น ความรักตัวกลัวตายทำให้นิกรใช้อ็อกซิเจนที่มีเหลืออยู่ไม่มากนัก ผลักดันตัว คราวนี้ร่างของเขาก็ลอยเข้าไปหาเสียงหงวนด้วยความเร็วประมาณ 10 ไมล์ต่อชั่วโมง เพียงครู่เดียว นิกรก็ชนกับอาเสียอย่างจัง แต่ไม่ได้ทำให้เกิดการเจ็บปวดแม้แต่น้อย

“มาทำไมวะ” อาเสียเอ็ดตะโร “คุณอาเตือนแล้วไม่ให้ใช้อ็อกซิเจนผลัดกันตัว อากาศในที่อหดแจะเอาที่ไหนหายใจ”

นิกรยิ้มแห้งๆ

“ก็ขอแบ่งจากท่ออ็อกซิเจนของแกนะซี”

“ไม่ได้ไว้วัย” เสียงหงวนร้องลั่น “ขณะนี้อ็อกซิเจนมีค่าและมีความหมายที่สุด ถึงแกเป็นเพื่อนรักของกัน ก็นก้แบ่งให้ไม่ได้”

นิกรชักฉิว

“ยังงั้นกูยอมตายก็ได้วะ”

กิมหงวนอดหัวเราไม่ได้ เขาซึ้งมือลงไปข้างล่างแล้วกล่าวว่า

“เราอยู่สูงจากโลกหลายพันไมล์นะอัยการ กลุ่มอุกกาบาตมันพาเรามา แกมองดูซิ ประเทศไทยของเรา เหมือนชวานจริงๆ”

นิกรพยักหน้ารับทราบ

“แล้วบ้านเราอยู่ตรงไหน”

อาเสียสะดุ้งโหยง แล้วตวาดเว็ด

“มองไม่เห็นไว้วัย”

นิกรพูดวิหุกับพล และพ่อตาของเขา

“คุณพ่อครับ ได้ยินผมพูดไหม แกด้วยพลได้ยินเสียงกันไหม”

“ได้ยินแล้ว” เจ้าคุณพูดออกมา “แกเข้าไปหาอัยหงวนทำไม รู้หรือเปล่าว่าอ็อกซิเจนของแกจะหมด ก่อนใคร”

นิกรว่า “ผมปลงตกแล้วครับ ถ้าผมเพิ่งถึงก็หมายความว่าที่ตายของผมอยู่ในอวกาศนี้ พลไว้....หากแกรอดตายกลับไปได้ช่วยบอกเมียกันด้วยนะว่า กันลาก่อน กันฝากอำยนพด้วย”

เสียงพลหัวเราะลั่น

“ฉันรองรองได้ว่าแกและพวกเราคงไม่ตายง่าย ๆ หรือก ปรเตี้ยว้ายหมอกก็คงค้นพบเรา”

“แต่กันเริ่มรู้สึกอึดอัดแล้ว เข็มอ็อกซิเจนลดต่ำลงทุกที”

พลว่า “พยายามหายใจแต่น้อย หรือม่ายก็หยุดหายใจเสียบ้าง เพื่อสงวนอ็อกซิเจนไว้”

“อ้าว หยุดหายใจก็เอน่าะซีไว้”

เวลาผ่านไปตามลำดับ ท่ามกลางความเว้งว่างในอวกาศ พล พัชรารณณ์ ตัดสินใจใช้อ็อกซิเจนที่มีเหลืออยู่เพียงไม่มากนักดันตัวเข้ามาหา นิกกับกิมหงวน เพื่อจะได้อบอุ่นใจเมื่อรวมกลุ่มกัน เจ้าคุณปัจจุบันก็แลเห็นเช่นนั้น ก็พาตัวเข้ามาหาสามสหาย ในยามนี้ท่านเจ้าคุณว่าวุ่นใจเป็นที่สุด ความรู้สึกบอกตัวเองว่าท่านและทุกคนจะต้องเสียชีวิตในอวกาศนี้ และศพนั้นคงจะล่องลอยไปโดยไม่เอน่าะซีไปเลย ไม่มีวันสิ้นสุดว่าจะไปถึงไหนเมื่อทุกคนมารวมกันก็ทำให้มีชีวิตชีวาขึ้นได้พูดคุยปรึกษาหารือกัน

ตามเวลาที่กล่าวนี้ นายพลดิเรกได้พาเจ้าหนูรูปหล่อทั้งสี่คนและเจ้าแห้วบินกลับมายังจุดเดิมที่แสดงกายกรรมกลางหาว แล้วไม่พบ พล นิกร กิมหงวน และเจ้าคุณปัจจุบันฯ ทุกคนก็ตกใจไปตามกัน

“ม่ายก็อด” ศาสตราจารย์ดิเรกคราง “คุณพ่อและอ้ายสามคนคงถูกกลุ่มอูกกาบาตดึงดูดเอาไปแน่นอน”

ตำรวจกล่าวขึ้นทันที

“นำจานผีของเราติดตามกลุ่มอูกกาบาตเถอะครับพ่อ”

“โน เราไม่อาจจะรู้ว่ากลุ่มอูกกาบาตโคจรไปทางไหน หนึ่งชั่วโมงที่ผ่านมาฉันมันไกลจากเรา ตั้งหลายหมื่นไมล์แล้ว”

เสียดี้ทำหน้าที่เหมือนกับจะร้องไห้ แล้วร้องขึ้นดังๆ

“ เตี้ย....”

ทุกคนสะดุ้งโหยงและหันมามองดูสมนึกเป็นตาเดียว เสียดี้ร้องไห้โฮ

“อาหมอครับ เตี้ยผมคงตายแน่ ฮือ ฮือ ลงไปในโลกเราเถอะครับอย่าพยายามติดตามเลย ขึ้นตามไปอาจจะพบเตี้ยก็ได้ ฮือ ฮือ ที่นี้ผมสบายละครับ ผมจะใช้เงินให้สนุกไปเลย”

“โฮ-เตี้ยฉันตะโครมเข้าให้เท่านั้น” พุดจบเขาก็หันไปมองดูลูกชายของเขา ซึ่งทำหน้าที่เป็นนักบิน “เร่งความเร็วสูงสุด บินตรงไปยังดวงอาทิตย์อย่าเปลี่ยนทิศทาง เราอาจจะค้นพบพวกเรามาจากเรดาร์พิเศษ”

จานผีบินเร็วเต็มที่แต่เจียบกริบเหมือนกับว่ามันอยู่กับที่ ทั้งนี้เพราะในอวกาศไม่มีอะไรเป็นเครื่องวัดนั่นเอง อย่างไรก็ตามยังคงมองเห็นโลกอยู่เบื้องล่าง นายพลดิเรก กับพนัส สมนึกยืนรวมกลุ่มอยู่ที่ช่องทางต่างด้านหน้า ต่างคนต่างช่วยกันสอดสายตามองหามนุษย์อวกาศทั้งสี่คน พนัสเคร่งขรึมผิดปกติ เขากล่าวกับนพเบาๆ ว่า

“เราจะต้องใช้ความพยายามให้ถึงที่สุดในการติดตามหาพ่อและปู่ ตาของเรา”

นพเห็นพ้องด้วย

“นั่นนะซี ถึงแม้ว่าท่านจะต้องเสียชีวิตเราก็จะได้นำศพของท่านกลับไปโลกเรา แต่ว่า.....ตอนนี้กันชักหิวตะหงิดๆ แล้ว ลงไปหาอะไรกินที่โลกเราก่อนดีไหมแล้วขึ้นมาค้นหาใหม่”

พนัสชักฉิว

“พ่อกำลังอยู่ในระหว่างความเป็นความตาย อย่างนี้แกยังมีใจที่จะกินอีกหรือ”

“นั่นนะซี ไมกินก็ไม่กินวะ

ยานอวกาศคงบินค้นหาต่อไปตามทิศทางที่นายพลดิเรกคาดหมายเอาเอง ศาสตราจารย์ตำรวจทำหน้าที่บังคับจานผีอย่างคล่องแคล่วสมกับที่เขาเป็นลูกชายของจอมนักวิทยาศาสตร์ผู้ยิ่งใหญ่

ในที่สุดเสียงสัญญาณจากเรดาร์ก็ดังขึ้น

“ฮอด....ฮอด....”

หลอดไฟสีแดงที่เครื่องเรดาห์สามสี่ดวงเปิดดูวาบ ทุกคนต่างแลเห็นจุดเล็กๆ 4 จุด ปรากฏอยู่ในจอเรดาห์ และจุดที่มองเห็นขนาดเม็ดพริกไทยทั้ง 4 จุดนี้ ลอยอยู่เฉยๆ ไม่ได้เคลื่อนไหว นายพลดิเรกร้องตะโกนขึ้นด้วยความดีใจ

“เฮ้-เราพบพวกเขาแล้วโว้ย ฮะ ฮะ”

พนัส นพ สมนึก และตำรวจตื่นเต้นดีใจเหลือที่จะกล่าว มีการกระโดดโลดเต้นไชโยโห่ร้องกันและกอดกัน ศาสตราจารย์ตำรวจหยุดเครื่องยนต์ทันที แล้วเดินเครื่องถอยหลังเพื่อให้ยานอวกาศหยุดลอยลำ

จากช่องหน้าต่างด้านหน้าห้องบังคับการ เจ้าหน้าที่รูปหล่อทั้งสี่คนและเจ้าหน้าที่นายพลดิเรกได้มองเห็น พล นิกร กิมหงวน และท่านเจ้าคุณปัจจุบันนี้ฯ แล้ว ยานอวกาศแล่นช้าๆ ตรงเข้ามาโดยใช้เครื่องยนต์เล็กทำการขับเคลื่อน ไม่ต้องสงสัยว่าสามเกลอกับท่านเจ้าคุณจะบิดยีนดีสักเพียงใด ทุกคนรู้สึกตัวคล้ายกับว่าตายแล้วเกิดใหม่ ความดีใจทำให้ พล นิกร กิมหงวน และเจ้าคุณปัจจุบันนี้ฯ เล่นหกคะเมนตีลังกากลางในอวกาศ

ประตูจานผีถูกเลื่อนเปิดออกอย่างเข้มช้า นายพลดิเรกกับเจ้าหน้าที่รูปหล่อทั้งสี่คนออกมายืนรวมกลุ่มกันอยู่ที่ช่องประตู เจ้าหน้าที่ชะเง้อคอมองอยู่ข้างหลัง

“ฮัลโล เป็นยังไงบ้างโว้ยพวกเรา” ดิเรกพูดวิทูถาม

นิกรโบกมือให้

“สบายดีโว้ยหมอ เลือกมารับเราทำไม เรากำลังสนุกสนานกัน”

“จันเระอะ ถ้ายังจันกันไปละนะ”

เสี่ยหงวน ยกมือเชกบาลนิกรค่อนข้างแรง แล้วพูดกับศาสตราจารย์ดิเรก

“อย่างหนีนะโว้ยอ้ายหมอ เราคอยแก้ด้วยความหวาดหวั่น นึกว่าเพิ่งถึงเสียแล้ว ถ้าแกมาซำก่านี้ เราก็ต้องตายเพราะไม่มีอวกาศหายใจ”

สมนึกร้องตะโกนขึ้นดังๆ

“เตี้ย.....ว้ายมาเถอะครับ คุณปู่ อากร ลุงพล มาเถอะครับ ไม่ตายก็เป็นบุญแล้ว ไปหาเรื่องตายที่โลกมนุษย์กันต่อไป”

เจ้าคุณปัจจุบันนี้ฯ ว่ายแหวกอวกาศนำหน้าพา พล นิกร กิมหงวน ตรงมาที่จานผี พนัส นพ สมนึก และตำรวจต่างมีสีหน้าข่มขื่นไปตามกัน ส่วนนายพลดิเรกยืนหัวเราะเงอไปงอมมา จนกระทั่งท่านเจ้าคุณกับสามสหายขึ้นมานบนยานอวกาศ ศาสตราจารย์ดิเรกมองดูพ่อตาของเขา แล้วพูดพลางหัวเราะพลาง

“คุณพ่อและเพื่อนๆ ยังดวงดีนะครับ ผมนึกว่ากลุ่มอุกกาบาตมันตึงตูดเอาไปเสียแล้ว”

เจ้าคุณปัจจุบันนี้ฯ ยิ้มแห้งๆ

“ที่แรกก็คิดว่าอย่างนั้นแหละ แต่แล้วพวกเราหลุดพ้นจากอำนาจความตึงตูดของมัน เมื่ออุกกาบาตลูกใหญ่ขนาดภูเขาสองลูกเกิดชนกันแหลกละเอียดไป”

“ออไร เข้าไปข้างในเถอะครับ ผมจะรีบปิดประตู เดินทางกลับสู่พิภพเราเสียที เอาไว้มีโอกาสเราค่อยนำจานผีขึ้นสู่อวกาศอีก”

นิกรพูดเสริมขึ้น

“กันบอกไว้ก่อนนะหมอ คราวหลังกันไม่เด็ดขาด”

เสี่ยหงวนยิ้มให้นิกร

“กลัวตายด้วยหรืออ้ายกร”

“โฆ่ ทำไมจะไม่กลัววะ คนมีเงินสุขสบายอย่างกัน ใครก็กลัวตายด้วยกันทั้งนั้น”

ทุกคนพากันเข้ามาในยานอวกาศในท่าทางถึงคะนอง ต่อจากนั้นประตูเหล็กก็เลื่อนปิดด้วยกลไกอัตโนมัติ อ็อกซิเจนที่ระเหยไปถูกปล่อยออกมาแทนที่ทั่วห้องโดยสารและห้องบังคับการ ก่อนจะเข้านั่งประจำที่ พลได้กล่าวถามนายพลดิเรกว่า

“เราอยู่ห่างจากโลกแค่ไหนหมอ”

“หมื่นสองพันไมล์”

“โอโฮ ยังไม่เคยมีมนุษย์อวกาศคนใดขึ้นมาถึงแค่นี้”

“ออไร่ กันจะส่งวิทยุกระจายข่าวให้โลกรู้เดี๋ยวนี้ และเราจะบินลงสู่โลกเรา เข้าใจว่าเราจะถึงสนามบิน
ดอนเมืองราวๆ 17.00 น.

เจ้าแก้วพุดขึ้น

“รับประทานรีบกลับลงไปเร็วๆ เถอะครับ คุณหมอ”

ยานอวกาศของคณะผู้เชี่ยวชาญการอาวุธและวิทยาศาสตร์ของกองทัพไทยได้มาถึงพิภพและลงสู่
สนามบินดอนเมืองโดยสวัสดิภาพในเวลา 17.20 น. ตรง ซึ่งนายทหารอากาศหลายพันคนต่างไชโยโห่ร้อง
ต้อนรับอย่างแข็งแ

-----จบบริบูรณ์-----

(พิมพ์ครั้งแรกในศาลาโกหก ปี 2509)